EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 303, Ağustos 2016

15 Temmuz darbe girişimi ve sonrası

7 Haziran Seçimleri ile birlikte ortaya çıkan parlamento tablosu, ABD eksenli emperyalist batı dünyası ile işbirlikçi büyük burjuvazinin önemli bir kesiminde gizlenemeyen bir memnuniyet ve rahatlama yaratmıştı. Paha biçilmez hizmetlerinin ardından artık kendileri için soruna dönüşmüş bulunan Tayyip Erdoğan'ı dizginlemenin ve gidişatı denetim altına almanın birçok bakımdan amaca en uygun siyasal zemini nihayet oluşmuş gibi görünüyordu. Hedefleri AKP-CHP işbirliğine dayalı bir "büyük koalisyon"du. Durumdan sancısız, sarsıntısız, kapsayıcı ve tam da bu sayede emekçi kitleler için fazlasıyla aldatıcı çıkış yolu olarak bunu görüyorlardı.

7 Haziran'ı izleyen daha ilk birkaç hafta içinde bu hesabın tutmayacağı açığa çıktı. İktidardaki konumunu korumakta kararlı, dahası buna mecbur da olan Tayyip Erdoğan, kısa dönemli olarak bunu olanaklı kılacak o biricik yola başvurmakta tereddüt etmedi. "Çözüm süreci" aldatmacasını bir yana bıraktı; Kürt halkına karşı kapsamlı ve dizginsiz bir yeni kirli savaş cephesi açtı ve hedeflediği siyasal karşılığı da 1 Kasım seçimleri üzerinden elde etti.

Fakat bu başarının kendisi, ağır bir siyasal kriz halini almış mevcut durumdan parlamenter bir çıkışın görünür bir gelecek için mümkün olmadığını da göstermiş oldu. Bunu daha 1 Kasım'ı önceleyen süreçte hissetmiş ya da öngörmüş olmalılar ki, emperyalist batı basınında, özellikle de ABD'nin gayri resmi ama gerçekte yönetim üzerinde etkili çevrelerinde, askeri bir darbe de içinde olmak üzere, Türkiye'ye ilişkin çeşitli felaket senaryolar açık ya da örtülü tehditler eşliğinde dillendirilmeye başlandı. Türkiye "öngörülemeyen ülke" ilan edildi; sürece müdahale edilmezse eğer onu Irak ya da Suriye benzeri bir akıbetin beklediği söylendi. ABD'nin iki eski Türkiye büyükelçisi, en etkili Amerikan basın organlarının birinde, Türkiye'deki mevcut gidişatın felaketli bir hal almaması için Erdoğan'a açıkça istifa, yani tatlılıkla boyun eğme çağrısı bile yapabildi.

Bütün bunların anlamı ve önemi ne olursa olsun, tartışma ve spekülasyonlara konu edilen muhtemel bir askeri darbenin 15 Temmuz'da başarısızlığa uğrayan türden bir girişim olacağını denebilir ki hemen hiç kimse beklemiyordu. Doğal olarak darbenin odağındaki Fetullahçı çete ile onu buna en azından cesaretlendirdikleri kesin olan ABD merkezli ve CIA bağlantılı bazı karanlık çevreler hariç.

Sınıfsal değil grupsal bir ihtiyaç

7 Haziran'ın ardından gündeme getirilen yeni yönelimin paradoksu şuydu: Kürt

halkına karşı yeni kirli savaş, Tayyip Erdoğan AKP'sine kısa dönemli olarak iktidar konumunu korumak ve dahası güçlendirmek olanağı sağlamıştı. Ama tersinden de bu aynı savaş, düzen ordusuna yeniden siyasal bir inisiyatif, güçler dengesinde etkin bir yeni konum ve dolayısıyla özgüven kazandırarak, böylece muhtemel bir askeri darbe için koşulları hiç değilse işin bu yönünden hazırlamaya başlamıştı.

Bu kuşkusuz darbe sürecinin fiilen başlaması değil fakat bunun için gerekli koşullardan birinin potansiyel zemin olarak oluşması demekti. Askeri bir darbenin düzenin iç ve dış egemenleri için kendini dayatan bir ihtiyaç haline gelmesi, bu arada toplumun hiç değilse bir kesiminde belli bir kabul görebilmesi ve dolayısıyla başarısı için temel önemde başka bazı koşullar gerekliydi. Bu çerçevede darbenin zamanlaması da doğal olarak bu koşulların oluşmasına sıkı sıkıya bağlı olacaktı.

Örneğin; Kürdistan'daki kirli savaşın toplum için artık kaldırılamaz düzeye uluşabilecek sonuçları, toplumsal huzursuzluğu azdıracak boyutlarda bir ekonomik çöküntü, Tayyip Erdoğan iktidarının sonu gelmez hamle ve tahriklerinin ateşleyeceği Haziran Direnişi türünden yeni bir büyük toplumsal patlama vb. türden gelişmeler, emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin desteklemekten öteye bizzat ön ayak olacakları bir askeri darbeyi kolaylaştırmakla kalmaz, gösterilecek özel çabalar eşliğinde ona belirli bir meşruiyet ve toplumsal destek bile sağlardı. (Mısır'daki Amerikancı Sisi darbesi bunun başarılı bir güncel örneği olarak duruyor orta yerde).

Oysa 15 Temmuz böylesi bir zeminden tümüyle yoksun bir girişim oldu. Sınıfsal bakımdan tanımlanabilir bir güce dayanmadığı gibi, toplumsal düzeyde elle tutulur bir siyasal ihtiyaca da karşılık düşmüyordu. Dolayısıyla belirgin bir bahanesi, toplumun bir kesiminde olsun hayırhah bir tavırla karşılanabilecek inandırıcılıkta bir gerekçesi yoktu. İçinde düzen ordusunun sayıları yüzü aşan generalleri olmazsa ve harekat alanı neredeyse tüm ülkeyi kaplamasa buna alelade bir saray darbesi girişimi bile denebilirdi.

Dinci faşist nitelikteki darbe girişimi, sınıfsal-siyasal güç ilişkileri zeminindeki gerçek bir ihtiyacın değil, fakat başta zor aygıtları olmak üzere devletin tüm temel kurumlarında ve son derece etkin konumlarda yuvalanmış örgütlü bir çetenin kendi öznel ihtiyaçlarının bir ürünü oldu. Nitekim zamanlamasını belirleyen de tümüyle buydu. Ordu ve yargıdaki güncel bir toplu tasfiyenin hedefiydiler; ordu üzerinden en etkili kozlarını kullanarak ön almaya kalktılar. Büyük bir kumar oynadılar ve kaybettiler.

Kendine özgü bu karakteri başarısızlığa daha baştan mahkum olduğunun bir göstergesi gibi görünse bile, bu durum 15 Temmuz darbe girişiminin toplum düzeyinde yarattığı muazzam sarsıntının, açığa çıkardığı gerçeklerin ve önünü açtığı yeni güç dengelerinin büyük politik önemini ortadan kaldırmamaktadır.

Sermaye düzeninin politik ve moral iflası

Darbe girişimi öncelikle sermaye düzeninin, özellikle de devletin içinde bulunduğu içler acısı durumu gözler önüne sermiştir. ABD'nin hizmetinde ve CIA denetiminde olduğu çok uzun yıllardır bilinen dinci bir cemaatin, polis ve yargıdaki muazzam gücünün ötesinde, düzen ordusunu neredeyse ele geçirmekte olduğu ve bu en etkili gücü kullanarak devlet iktidarını da ele geçirmeye yeltendiği açığa çıkmıştır. Ve darbe girişimi uygulamaya konulana kadar iktidar gücünü elde tutuyor görünenlerin bundan haberi bile olamamıştır. Devlet iktidarının içinde bulunduğu derin yapısal zaafiyeti ortaya koyan bu olgu düzen payına utançların en büyüğüdür; etkisi öyle kolay silinmeyecek türden bir büyük politik ve moral iflasın ifadesidir

Bunu başarısız darbe girişiminin hemen

sonrasında düzenin hemen tüm kesimlerinin kollektif bir ikiyüzlülük ve riyakârlık örneği olarak tutturduğu ortak söylem tamamlamaktadır. Uzun yıllardır orta yerde apaçık duran bir gerçeğin, Fetullah Gülen ve cemaatinin CIA denetiminde ve dolayısıyla ABD emperyalizminin hizmetinde olduğunun anlaşılabilmesi için meğerse kanlı darbe girişimi gerekliymiş. Oysa her durumda olduğu gibi burada da şiddet politikanın başka araçlarla devamından ibarettir. Fetullah Gülen'in dünkü konumu, temel misyonu ve çabası neydiyse bugün de özünde odur. Dün polis ve yargı kullanılarak düzen ordusunun bir kesimine karşı en rezil yol ve yöntemlerle yapılanlar, şimdi düzen ordusunun bir başka kesimi kullanılarak hükümete karşı kanlı bir darbe yoluyla yapılmak istenmiştir. Hedef ve amaç özünde farklı değildir.

Ama bu adamın emperyalizmin hizmetindeki karanlık örgütü daha düne kadar Tayyip Erdoğan'ın apaçık iktidar ortağıydı ve kendisi de hemen tüm kesimleriyle sermaye düzeninin "hoca efendi hazretleri"ydi. Özal'dan Ecevit'e birbirini izleyen sermaye hükümetleri tarafından hep el üstünde tutulmuş, her alanda destek ve teşvik görmüş, AKP döneminde ise devlet iktidarına fiilen ortak olmuştu. Ta ki devlet iktidarını paylaşmaktaki anlaşmazlık ve çatışma başlayana kadar. Başarısız darbe girişimi, bu çatışmanın yalnızca mantıksal bir uzantısı olmuştur.

Darbe girişimi riyakârlığa ve ikiyüzlülüğe dayalı aynı kollektif düzen söyleminin bir başka boyutunu ibretle izlememize de vesile oldu. Bugün kendi halkına kurşun sıktığı için "vatan haini" ilan edilen darbecilerin dikkate değer bir bölümü, son bir yıldır Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşın başındaki general ve subaylardan oluşmaktadır. Ve onlar, tam da bu kirli ve kanlı icraatlarından dolayı, darbe girişimine kadar "vatan kahramanı" olarak göklere çıkarılıyorlardı. Oysa aynı kişiler orada da halka kurşun sıkıyor, sıradan insanları katlediyor, tank, top ve helikopter kullanarak kentleri harabeye çeviriyor, bodrumlara sığınmış savunmasız insanları yakarak toplu infaza tabi tutuyorlardı. Bugünkü iktidarın tam onayı ve tüm desteği ile...

Rejim krizinden devlet krizine

Darbe girişiminin bir başka önemli sonucu, yıllardır sürmekte olan rejim krizinin bu gelişmeyle birlikte halen sonu belirsiz bir apaçık devlet krizi biçimini almış olmasıdır. Bu kuşkusuz yeni bir durum değildir. Fakat yine de özellikle yeni kirli savaşla birlikte devlette bir bütünlük ve uyum görüntüsü yaratılmıştı. Darbe girişimi bunun ne denli iğreti ve geçici olduğunu göstermekle kalmadı, yarattığı yeni durumla devlette uyum ve güveni neredeyse tümden yerle bir etti. Temel kurumlar arası olduğu kadar her kurumun kendi içinde de durum halen budur. Anlı şanlı düzen ordusu fiziki ve moral açıdan acınası hallere düşürülmüştür. Yalnızca binlerce subayını değil, moral gücünü ve tüm itibarını da yitirmiş haldedir. Durumu fırsata çeviren Tayyip Erdoğan iktidarının birbirini izleyen darbeleri yaşanan perişanlığı iyiden iyiye ağırlaştırmaktadır.

Sorun darbeye bulaşmış ordudan da öteyedir. Yargı başta olmak üzere devlet bürokrasisinin tüm alanlarını kapsamaktadır. Binlerce hakim ve savcı, onbinlerce memur darbe girişimiyle bağlantılı olarak görevden alınmış, binlercesi tutuklanmıştır. Sonu gelmeyen temizlik üniversitelerden futbol federasyonuna devletin ve kamusal yaşamın tüm alanlarına uzanmaktadır. Çok geçmeden bizzat iktidar partisinin kendi içine de uzanacaktır. Tayyip Erdoğan'a en yakın kurum sayılan MİT üzerindeki koyu kuşku bulutları bile devletin halihazırda içinde bulunduğu durumun vahametini göstermeye yeterlidir.

Dinci iktidarın gücünün sınırları

Darbe girişimi, devlet iktidarını

ele geçirdiği ve hemen tüm kurumlarda dizginleri elde tuttuğu sanılan dinci gericilik odağı Tayyip Erdoğan AKP'sinin bu alandaki gücünün gerçek sınırlarını da ortaya koymuştur. Muhtemeldir ki hazırlığı ayları bulan bu denli kapsamlı bir organizasyondan darbe öncesi saatlere kadar haberleri bile olamamıştır. Olup bitenler darbe girişimcilerinin iktidarın önde gelen adamlarını pekala etkisizleştirme, hatta imha etme olanaklarına gerçekte sahip olduklarını göstermektedir. Bu akıbetten kurtulmaları öylesine tesadüflere ve darbecilerin izahı güç davranışlarına bağlıdır ki, bunun kendisi darbe girişiminin bir oyun olabileceği, ya da iktidar çevreleri tarafından o sözü çok edilen "üst akıl" tarafından bilinçli olarak "başarısızlığa programlandığı" spekülasyonlarına neden olabilmektedir.

AKP'nin devlet iktidarına hakimiyet alanında bu göründüğünden çok daha güçsüz konumuna çeşitli açıklamalar getirilebilir. Ama şu kadarı darbe girişimiyle birlikte daha bir netleşmiştir: AKP'nin devlet iktidarına yerleşme yılları, gerçekte AKP'den çok fetullahçı çetenin devleti ele geçirme sürecine sahne olmuştur. Özellikle polis ve yargı üzerinden bu zaten herkesin malumuydu. 15 Temmuz darbe girişimi bunun asıl ordu üzerinden böyle olduğunu, başta AKP şefleri olmak üzere herkesi şaşkınlığa düşürecek biçimde açığa çıkarmıştır. AKP'nin asıl gücü ve dolayısıyla siyasal meşruiyeti, sahip olduğu önemli seçmen desteğinden geliyordu. Ama ona hükümet olmaktan öte devlet iktidarını ele geçirmek imkanını sağlayan, bizzat Cemaatin dolaysız olarak Amerikan destekli kirli ama cüretli operasyonları olmuştu. 15 Temmuz darbe girişiminin yeni bir düzeyde tescillediği gerçek, fetullahçı çetenin bu işi AKP'den çok bizzat kendisi için yapmış olduğudur.

Darbe girişimi ve Amerikan emperyalizmi

Darbe girişiminin uluslararası bağlantıları, özellikle de ABD'nin rolü, doğal olarak en çok merak edilen, yaygın tartışmalara ve spekülasyonlara konu edilen bir alan. AKP iktidarı resmi planda açıkça ifade etmekten kaçınsa bile, medyası aracılığıyla darbeden dolaysız olarak ABD'yi sorumlu tutmakta, hedefin Türkiye'yi sonu belirsiz bir iç savaş içinde bölüp parçalayarak güçten düşürmek olduğunu söylemekte, bu çerçevede darbenin püskürtülmüş olmasını "ikinci milli kurtuluş savaşının zaferi" olarak sunmaktadır. Tayyip Erdoğan ise darbe girişimi karşısında batının kendisine sahip çıkmadığını dozu artan gergin söylemlerle her fırsatta dile getirmekte, bununla batının gerçekte darbenin başarısını ve dolayısıyla kendisinin saf dışı edilmesini temenni ettiğini de ima etmektedir.

Darbeye girişenlerin başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerin desteğine bel bağladıkları ve başarılı olmak durumunda bunu almayı kuvvetle umdukları yeterince açıktır. Sözkonusu olanın fetullahçı bir darbe olması bile kendi başına bunun böyle olduğunun tartışmasız bir kanıtıdır. ABD ve AB sözcülerinin darbenin akıbeti az çok belli olana kadar açık bir tavır almaktan kaçınmaları ise darbecilerin beklentilerinin temelsiz olmadığının bir göstergesidir.

Bütün bunlara rağmen darbe girişiminin karar verici konumdaki emperyalist merkezlerden kaynaklandığını söyleyebilecek durumda değiliz. ABD'nin, ki NATO'dan ayrı düşünemeyiz, Türkiye'de bir askeri darbe için harekete geçirebileceği güçleri salt Fetullah Gülen Cemaati ile sınırlaması mantıktan yoksundur. Bunu böyle düşünmek, ABD emperyalizminin Türkiye'deki imkan ve dayanaklarının gerçek kapsamına gözlerini kapamak demektir. Darbenin arkasında doğrudan emperyalist merkezler olsaydı, bu girişim NATO'ya göbekten bağlı komuta kademesini kapsar, TÜSİAD burjuvazisinden ve elbette medyasından gerekli desteği alır ve başta Tayyip Erdoğan olmak üzere AKP şeflerini kolayca devre dışı bırakırdı.

Daha doğrusu darbe daha baştan buna göre planlanır, hazırlığı buna göre yapılır, zamanlaması buna göre seçilir, böylece başarısı da şansa bırakılmazdı. Oysa tam tersine, darbe esnasında cemaatçiler hariç kimsenin kılını kıpırdatmadığını ve dahası darbenin boşa çıkarılmasına TÜSİAD medyasının özel bir katkı sağladığını biliyoruz.

Yine de bütün bunlar ortada bir Amerikan bağlantısı olmadığı anlamına gelmemektedir. Fetullah Gülen'in ABD'deki kefili Henry Barkey darbe gecesi Türkiye'de idi ve bir ötekisinin, Graham Fuller'in de olduğu konusunda ciddi iddialar var. Bu, CIA adına fetullahçı cemaate nezaret eden ekiptir ve muhakkak ki, önemli bir toplu tasfiye öncesinde onun ne yapmaya niyetlendiğinin tümüyle farkındaydı. Cesaretlendirmiş olmaları da kuvvetle muhtemeldir. Hükümet medyası Afganistan ve İncirlik üzerinden Pentagon bağlantılarını da ileri sürmektedir. İncirlik üssünün darbedeki rolünü buna ilişkin iddialarına dayanak yapmaktadır. Tüm bu konular halen büyük ölçüde karanlıktadır ve ancak spekülasyonlara konu edilebilirler.

Fakat yeterince açık olan, AKP'yi değil ama Tayyip Erdoğan'ı etkisizleştirecek girişimlere başta batılı emperyalist merkezlerin sempatiyle yaklaşabildiğinin darbe girişimi vesilesiyle açığa çıkmış olmasıdır. Halihazırda ilişkilerdeki gerginliğin asıl nedeni de tümüyle budur. Tayyip Erdoğan'ı huzursuz eden ve özellikle batılı merkezlere karşı hırçın söylemlere yönelten, emperyalist batı dünyasında ne denli yalnızlaştığının ve dahası gözden çıkarıldığının darbe girişimiyle birlikte daha belirgin biçimde açığa çıkmış olmasıdır. Bu, zaten krizde olan ilişkilerin hepten kötüleşmesi, karşılıklı güvensizliğin dip noktayı bulması demektir.

Fakat tam da bu durumun Türkiye'nin kamp değiştirmesine, Atlantik ittifakından kopup Avrasya'daki yerini nihayet almasına hayırlı bir vesile olacağını düşünenler hayal dünyasında yaşıyorlar. Kürt halkına karşı kirli savaş politikası ekseninde Tayyip Erdoğan'ın yanında saf tutmuş bulunan "ulusalcı" çevreler darbe girişimiyle birlikte bunu daha da ileriye götürmelerini bu türden fantezilerle haklı göstermeye çalışıyorlar. Bu, Türkiye kapitalizminin yapısal özelliklerini, kurulu sermaye düzeninin tarihsel şekillenişini, buradan gelen iktisadi, mali, politik, kültürel, askeri, diplomatik karakterini bilmezlikten gelmektir.

Tayyip Erdoğan batılı merkezlerle sorunlar yaşayan ve kendine belli bir manevra alanı açmak için batı dışındaki güç odaklarıyla ilişkiler geliştirmeye yönelen ilk kişi değildir. İktidarının son döneminde Menderes'le başlayıp Demirel'le süren bir tür politik gelenektir bu. Ama bu davranış Türkiye'nin emperyalist batı dünyası içindeki konumunda herhangi bir değişiklik yaratmamıştır, ilişkilerin doğası gereği yaratamaz da. Bunun emperyalist dünya sistemi içinde olabilmesi, emperyalist güç dengelerindeki köklü değişikliklere, sistemi aşarak gerçekleşmesi ise toplumsal devrime bağlıdır. Bu iki alternatif dışında, mevcut düzen zemininde böyle bir şans kategorik olarak yoktur. Bunu bir yerlerden zorlamaya kalkmak ise yalnızca "beklenen türden" bir darbeye bile bile davetiye çıkarmak demektir. Bunu en iyi bileceklerden biri de kuşku duymamalıyız ki bizzat Tayyip Erdoğan'ın kendisidir.

Bu konuda son bir nokta. Gözleri Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesine düşmanlıkla kararmış bulunan ve olup bitenlere hep buradan bakmayı bir davranış biçimi haline getirmiş bulunan aynı "ulusalcı" çevreler, ABD, AB ve NATO'nun Türkiye'yi kanlı boğazlaşmalara iterek bölüp parçalamak hesap ve niyeti ile hareket ettiklerini bugüne kadar iddia edegeldiler. Bu çerçevede son darbe girişimini de buna yönelik kapsamlı bir planın uygulaması saymaktadırlar ve bu konuda iktidar medyasının bir kesiminin propagandası ile

tam olarak örtüşmektedirler.

Bu değerlendirmenin en zehirli yanı, sermaye düzeni ve devleti şahsında bugünün Türkiye'sinin, emperyalizmin hizmetinde ve bölge halkalarına karşı tarihsel ve güncel olarak üstlendiği değişmez rolü karartmaya çalışmasıdır. Türkiye başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere batı emperyalizmine bin bir bağla bağlıdır. 60 yıldan fazladır NATO üyesidir ve tüm bu tarih boyunca bulunduğu bölgede ona sadakatle hizmet etmiştir. Bunun güncel örnekleri Libya ve Suriye'dir. NATO'nun Libya'yı yıkıma uğratan savaşı Türkiye üzerinden yürütülmüştür. Suriye'yi kanlı boğazlaşmalar içinde tüketen ve bu arada Siyonist İsrail'i bu cephede alabildiğine rahatlatan emperyalist planların birinci dereceden uygulayıcılarından biri de Türkiye olmuştur. AKP ve Tayyip Erdoğan Türkiye'si!

Böyle bir Türkiye'nin, Amerikan emperyalizmi için Ortadoğu'da Siyonist İsrail kadar önemli ve birçok bakımdan ondan çok daha işlevli kapitalist bir Türkiye'nin, Kürtler devletleşme imkanı bulsunlar diye batı emperyalizmi tarafından feda edilebileceğini düşünebilmek için mazlum bir halka karşı düşmanlığı paranoya düzeyine çıkarmış olmak gerekir.

Ve bu aynı Türkiye, AKP ve Tayyip Erdoğan Türkiye'si, emperyalizmin Ortadoğu'nun bağrına saplı hançeri olarak duran Siyonist İsrail'le ilişkilerini yeniden yoluna sokabilmek için daha şu son birkaç ay içinde adeta yırtınmıştır. Zira bunu, iktidar konumuna batıdan yönelebilecek muhtemel komplolara karşı en büyük güvencelerden biri olarak görmüştür.

Sorun emperyalizme göbekten bağlı ve "Atlantik ittifakı"na sadakati tartışmasız sermaye Türkiye'sinden gelmiyor. Sorun emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye hizmet yeteneği hala da tartışmasız AKP'nin kendisinden de gelmiyor. (Abdullah Gül ve Ahmet Davutoğlu gibi adamlar üzerinden yapıldığı bilenen hesaplar bile bunu göstermiyor mu?) Sorun yalnızca AKP'deki Tayyip Erdoğan liderliğinden geliyor. Onun emperyalist dünya için artık yorucu olmaya başlayan dengesiz ve kendi ifadeleriyle "öngörülemez" davranış çizgisinden geliyor. Emperyalizmin adamlarının Tayyip Erdoğan'ı tehditler eşliğinde istifaya çağırmaları, böylelikle işleri tatlılıkla hal yoluna koymayı umabilmeleri bile bunun bir kanıtıdır. Tayyip Erdoğan'ı sarayına kapatarak geri plana itme potansiyeli taşıyan 7 Haziran seçim sonuçları karşısında duyulan büyük sevinç ve rahatlama bile bunun bir kanıtıdır.

Son darbe girişimi kendisine yeterli bir korku ve dolayısıyla ders verebildiyse eğer, işleri yeni bir dengede ve hiç değilse bir süreliğine yine Tayyip Erdoğan'ın kendisiyle götürmek tercihi de bunun çok geçmeden ortaya çıkacak yeni bir kanıtı olursa buna da şaşırmamak gerekecek. Kuşku duyulmasın ki Tayyip Erdoğan'ın halihazırdaki bir dizi hamlesi tam da bu olanağı elde etmeye yöneliktir. Ve kestirmeden ekleyelim ki ona şu sıra bu doğrultuda en büyük yardımı sunan da işbirlikçi burjuvazinin TÜSİAD eksenli kesimidir.

Krizin fırsata çevrilmesi

Tayyip Erdoğan ve partisinin başarısız darbe girişiminin ardından oluşan özel ortamı büyük bir fırsatı çevirmek, bunu iktidar konumunu pekiştirmenin ve kendi yeni devlet düzenini kurmanın bir olanağı olarak kullanmak niyet ve çabasında olduğu gerçeği üzerinde gereğince duruluyor. Krizi fırsata çevirmeye yönelik bu çabanın öncelikli alanlarından birinin uluslararası ilişkiler olduğunu vurgulamış bulunuyoruz. Tayyip Erdoğan ele geçirdiği fırsatı, öncelikle kendini ABD ve AB nezdinde ve üstelik bu kez tüm ulusun meşru ve tartışmasız lideri olarak pazarlamak için kullanıyor. İçerde düzen muhalefetiyle estirilen barış ve uzlaşma havasının, laik ve Kemalist kesimlere yönelik sembolik jestlerin en öncelikli hedefi denebilir

ki tam da dış ilişkiler alanıdır. Bunu dışardaki zayıflığı içerdeki bu manevralarla dengeleme çabası olarak niteleyenler haklı bir noktaya işaret etmiş oluyorlar.

Fakat bu aynı zamanda içerde ortaya çıkmış bulunan zayıflığı da dengeleme çabasıdır. Bu nedenledir ki OHAL ile elde etmiş bulunduğu olanağı halen en öncelikli hedefler üzerinde yoğunlaştıran Tayyip Erdoğan iktidarı şu aşamada hedef genişletmemeye çalışmaktadır. Darbelerini cemaati her alanda temizlemeye ve bu arada köklü kurumsal düzenlemelerle düzen ordusunu denetim altına almaya odaklamaktadır. 15 Temmuz'dan beri artan kayıplara rağmen henüz Kürt halkı üzerinden savaş naralarına yönelmemesi de bu politikanın bir yansımadır. Bu sinsi ve tehlikeli manevraların yararını da fazlasıyla görmektedir. Düzen muhalefeti yedeğe alınmış durumdadır. Düzen medyası neredeyse koro halinde her bakımdan iktidarın hizmetindir.

Fakat darbe girişiminin yarattığı krizi fırsata çeviren yalnızca AKP iktidar değildir. Özellikle TÜSİAD burjuvazisi de kendi yönünden benzer bir çaba içindedir. 7 Haziran sonrasında emperyalist merkezlerle birlikte AKP-CHP bileşenli bir "büyük koalisyon" peşinde idiler. O zamanki hedef Tayyip Erdoğan'ı geri plana itmek ve birikmiş sorunları parlamentoda güçlü bir mutabakatla çözüm yoluna sokmaktı. Şimdi ise darbeye karşı çıkmış olmanın güveniyle ve darbeden sıyrılmış olsa bile zayıflığı açığa çıkmış, bu nedenle de uzlaşmaya açık görünen Tayyip Erdoğan liderliğinde bir "milli mutabakat" durumu yaratmaya çalışıyorlar. CHP'nin Tayyip Erdoğan ilişkilerini hızla yumuşatması aynı zamanda bu eğilimi görmüş olmasından dolayıdır.

Darbe girişimiyle birlikte oluşan yeni güç dengesi ortamında yaşanan bu gelişmeler günden güne daha bir açıklık kazanacak ve üzerinde bundan sonra nasılsa durulacaktır. Şimdilik şu kadarını söylemekle yetinelim: Darbenin baş hedefi olan ve bunun sağladığı mağduriyeti en iyi biçimde kullanarak, krizi kendi dinci rejimini nihayet kurabilmenin bir fırsatına çevirmeye çalışan Tayyip Erdoğan ve şürekasının halihazırdaki hummalı faaliyeti yanıltıcı olmamalıdır. Dinci darbe girişiminin açığa çıkardığı devlet krizi tüm dengeleri bozmuştur ve bu beraberinde yeni saflaşmaları, yeni güç ilişkilerini ve elbette çatışmalarını getirecektir. Tayyip Erdoğan iktidarının halihazırdaki girişimleri kısa dönemli olarak ona belli bir güç kazandırıyor gibi görünse bile gerçekte bunlar normalleşmeyi sağlamak bir yana yıllardır sürmekte olan rejim krizini daha da derinleştirecek türdendir.

Darbe ve sol hareket

Darbe girişimi devrimci ve sosyalist olmak iddiasındaki solun zayıflıklarının görülmesine yalnızca yeni bir vesile oldu. Solun bu kesiminin belirgin biçimde güçsüz, olayların gidişini etkileyecek toplumsal dayanaklardan ve bu türden sarsıntılara dayanaklı örgütsel yapılardan yoksun olduğunu görebilmek için darbe girişimine gerek yoktu. Yine de olup bitenler bu yapısal zayıflıkların anlamını ve ağır yıkıcı sonuçlarını daha iyi değerlendirebilmek için yararlı bir vesile olmuştur.

Kuşkusuz bunlar çözümü kısa dönemli sorunlar değildir. Ama doğru devrimci bir perspektifiniz ve buna uygun bir pratik yöneliminiz yoksa eğer aradan yıllar geçse de sonuçta bir değişmez. Perspektif sorunundan hiçbir biçimde genel teorik bakış açısını, programı ya da devrimci bir stratejiyi kastetmiyoruz. Bunlar kuşkusuz çözümü temel önemde sorunlardır; ama gereklerini pratikte tüm mantıksal sonuçlarına götürülebilmek kesin şartıyla.

Dün olduğu gibi bugün de en hayati ve çözücü halka devrimci sınıf yönelimidir, devrimci bir sınıf hareketinin gelişimi için varını yoğunu ortaya koyabilmektir. Bugünün

Türkiye'sinde devrimci bir programın ve stratejinin anlam bulabileceği, devrimciliğin tutunabileceği, kendini üretebileceği, güç yaratabileceği ve dolayısıyla olayların gidişatını etkileme olanağı kazanabileceği biricik alan burasıdır. Sınıflar mücadelesi buradan geliştirilebilir, devrimci sınıf mücadelesi zemini ancak ve ancak buradan kazanılabilir. Bunun dışındaki tüm diğer alanlar sizi yalnızca toplumun modern eğilimli ara burjuva katmanlarına, onların bu düzeninin temelleri ve temel kabulleriyle kolayca bağdaşabilecek hassasiyetlerine götürür. Bundan da reformizmin her biçimi çıkar, ama devrimcilik asla.

Kendisine yönelen darbenin boşa çıkarılmasını bir karşı darbeye çevirmek yönelimi ve çabası içindeki bir dinci gerici iktidara karşı acil mücadele görevleri düşünüldüğünde burada tartıştığımız sorunlar fazla genel ve uzun vadenin konusu gibi görünüyor. Fakat sorun da tam olarak budur. Yapısal zayıflıklarımızın kısa dönemli çözümleri yazık ki yoktur. Stratejik çözücülüğü olan yönelimler içinde olunmadıkça, güncel gelişmelere kendi içinde taktik yönelimlerle devrimci yanıtlar üretebilmek olanağı da yoktur. Bu bir açmaz olmaya devam eder ve bu durumda olanları düzen çatlaklarından yararlanma adı altında burjuva politikasının şu veya bu kulvarında saf tutmaya mahkum bırakır. Halihazırdaki "en geniş demokrasi cephesi" söylemleri, "darbe mekaniğine karşı barış" yönelimi, laiklik savunusu vb. konum ve tutumlar bunun bir yansımasıdır.

Değerlendirmelerinin bu yönü kamuoyuna fazlaca yansıtılmamış olsa bile siyasal sürecin muhtemel seyri kapsamında Tayyip Erdoğan'ı bertaraf etmeye yönelecek Amerikancı bir askeri darbe, TKİP V Kongresi'nin önemli tartışma temalarından biriydi. Ve kamuoyuna yansımış bulunan şu türden değerlendirmeler, tam da böylesi gelişmelere devrimci yanıtlar geliştirebilme kapsamında ortaya konulmuş, partimiz de dahil devrimci olmak iddiasındaki sol hareketin bu konudaki güncel açmazları vurgulanmıştı.

*Mevcut krize devrimci alternatif geliştirmek, kuşkusuz programatik ve stratejik bir çerçevede, ama tümüyle pratik bir sorundur. Ortaya koyduğunuz çözüm alternatifinin pekala bir toplumsal mantığı, bir sınıfsal karakteri olabilir. Ama bu da kendi başına hiçbir şeyi çözmez. Asıl önemli ve tayin edici olan, bu çizginin toplumsal hayatın içinde kendi gerçek dayanaklarından güç alabilmesidir, maddi sınıfsal bir temel üzerinde ete kemiğe bürünebilmesidir. Bu olmadığı sürece sözünüzün gerçek siyasal yaşam içinde bir yeri, bir etkisi, işlevi olamaz. Ya elleri böğründe kalırsınız, ya da ne edip edip olayları etkilemek adına gerçekte başka güçlerin eklentisi haline gelirsiniz, onların çözüm çizgisinin dolgu malzemesi olursunuz. Ayaklarınızı temsil etmek iddiası taşıdığınız toplumsal alana basmadıkça, sırtınızı salt en ileri kesimleri şahsında da olsa devrimci bir sınıfa dayamadıkça, sınıf mücadelesi sürecindeki desteğini buradan alan bir siyasal güç odağı haline gelmedikçe, güncel krizlere pratik değeri olan çözümler sunamazsınız..." **(TKİP V. Kongresi Açılış Konuşması... Parti, Sınıf ve Siyasal Mücadele)***

Halen güçlü ve etkili bir dinsel gericilik odağı olan AKP'nin, son gelişmelerden de en iyi biçimde yararlanarak, başarısız dinci faşist darbeyi başarılı bir başka dinci faşist darbeye çevirmek çabasının göğüslenmesi kuşkusuz acil bir güncel görevdir. Ama gerçekten devrimci olan bir parti, bu çabaya kendi yönünden en anlamlı katkısını, kendi bağımsız devrimci konum ve kimliğini koruyarak ve kendi stratejik yönelimleri doğrultusundaki çabalarını yoğunlaştırarak sunabilir ancak. Öteki her şey şu veya bu burjuva siyasal yönelimin eklentisi olmaktan öte bir anlam taşımaz.

EKİM

Bütünsel krizin pençesinde

(...)

Düne kadar daha çok rejim krizi olarak kendini gösteren siyasal kriz önplanda idi. Geçirdiği tüm aşamalara rağmen rejim krizi belirli bir yeni denge içinde artık bir sonuca bağlanmış olmak şöyle dursun, denebilir ki şu an en ağır, muhtemel seyri ve sonuçları yönünden ise en belirsiz bir döneminden geçmektedir. Bir yandan çözümünü dayatan Kürt sorununun muazzam ağırlığı, öte yandan son derece etkisiz ve silik bir konumdaki düzen muhalefeti, siyasal krizi ağırlaştıran öteki etkenlerdir. Siyasal krizi hemen tüm alanlarda ağırlaşan sosyal kriz, çoğalan belirtileriyle kendini gösteren ekonomik kriz, dinci gericiliğin kendi ideoloji ve uygulamalarını kamusal ve özel yaşamın hemen her alanında tüm topluma dayatması ile belirginleşen ve alabildiğine siyasallaşmış bulunan kültürel kriz, genel bir çöküntü halini almış bulunan dış politika krizi vb. tamamlamaktadır. Özetle günümüz Türkiye'sini çok yönlü bütünsel bir kriz tablosu belirlemektedir.

"Bugün önplanda olan hala da rejim krizidir. Emperyalizmin ve onunla kader birliği içindeki tekelci büyük burjuvazinin tam desteğinde uyguladığı bir dizi operasyonla kendinden önceki köhnemiş rejimin oturmuş dengelerini görülmemiş bir kolaylıkla altüst eden dinci iktidar, halen bunun yerine belirgin bir toplumsal onaya dayanan ve istikrar kazanmış bulunan yeni bir şey koyabilmiş değildir. Kolayından koyacak gibi de görünmemektedir. Bu, sonu gelmeyen pervasızlıklara, 'yeni Türkiye' söylemi eşliğinde adeta yeni bir rejimin kurulmuş bulunduğunu gürültülü bir biçimde duyurmaya yönelik çok sayıda gerçek ya da sembolik adıma rağmen böyledir. Gerçekte Türkiye bu konuda halihazırda belirsizliklerle örülü bir geçiş süreci içindedir. Durum birçok ihtimale birarada açıktır.

"Durumu karmaşık hale getiren, dolayısıyla belirsizlikleri çoğaltan bir dizi gelişmeden sözedilebilir. Bunlardan ilki, eski rejime yeni bir biçim vermek isteyen güçler koalisyonundaki büyük çatlamadır.

"Bu çerçevede ilk göze çarpan ve bugün için öne çıkan, dinci koalisyonun kendi iç yarılması ve çatışmasıdır. Bu çatışma dinci gericiliğin bir iktidar gücü olarak dolu dizgin gidişinde önemli bir dönüm noktası oluşturmaktadır. Görüntü ne olursa olsun çatışmanın kendisi gerçekte çatışan güçleri, toplamında ise dinsel gericiliği siyasal ve moral açıdan belirgin bir biçimde zayıflatmıştır. Çatışmanın kuralsızlığı, dahası her türlü yol ve yöntemin karşılıklı olarak ölçüsüzce kullanılması, çok sayıda suç ve pisliğin ortalığa dökülmesiyle sonuçlanmış bulunmaktadır. Bütün bunlar, askeri vesayet rejimini yıkmak adı altında yapılan bir dizi kirli operasyonun iç yüzünü açığa çıkarmakla, dolayısıyla meşruiyetini yıkmakla kalmadı, bizzat çatışma halindeki tarafların imajında da onarılması olanaksız tahribatlar yarattı. AKP iktidarı silinmez bir biçimde hırsızlık ve yolsuzlukla, fetullahçı cemaat ise her türlü yol ve yöntemi mübah sayan "kumpasçı"lıkla, üstelik bunu emperyalist merkezlerin maşası olarak yapmakla damgalandı. Bunlar halen tarafların alınlarında silinmez damgalar olarak durmaktadır ve hep de öyle kalacaklardır.

"Öte yandan, 'bir proje partisi' olarak bizzat emperyalizmin ve siyonizmin ortak planlarıyla siyasal sahnede sivrildiği bugün daha açık biçimde tartışılan AKP, artık bu iki önemli gücün dünkü desteğinden de yoksundur. Gerçekte onlar tarafından kerhen de olsa halen de desteklenmektedir. Fakat bu yalnızca amaca ve ihtiyaca uygun alternatifin düzen içinde henüz yaratılamamış olmasından ve kuşkusuz bunun bilincinde olan AKP iktidarının da onların temel çıkarlarına gereğince hizmet etmeye hala da devam etmesinden dolayı böyledir. Dolayısıyla burada geçici ve iğreti bir denge sözkonusudur. Oluşan yeni durum yeni tercihler ve planları zorlamakta, dolayısıyla ne olduğunu ancak zamanla görebileceğimiz yeni kirli ve karanlık oyunlara zemin düzlemektedir." (...)

(Geçiş sürecinde sermaye düzeni, Ekim, Sayı: 295, Şubat 2015)

TKİP V. Kongresi sunumları...

Gençlik çalışmamızın sorunları

*(TKİP V. Kongresi'ne sunulan "**Gençlik hareketi ve partinin gençlik çalışması**" başlıklı metni, Ocak 2016 tarihli sayımızda yayınlamıştık. Şimdi ise sözkonusu metni hazırlayan yoldaşın tamamlayıcı nitelikteki sözlü sunumunun kayıtlarını yayınlıyoruz. Gizliliğin gerektirdiği bazı bölümler buradaki yayında çıkarılmıştır...)*

Üç yıl önce toplanan TKİP IV. Kongresi bir çağrı yaptı. Devrime hazırlık! Her alanda ve her açıdan devrime hazırlığı önplana çıkaran, bu çağrıyı partinin önüne koyan bir bildirge ile kongre kendisini duyurdu. İçerisinden geçilen dönemin olguları üzerinden böylesi bir çağrının yapıldığını biliyoruz. Bu kongrenin açılış konuşmasında ve ilk oturumlarında da bu vurgu bir kez daha öne çıkarıldı.

Dünyada ve Türkiye'de sistemin çelişkilerinin yoğunlaştığı, derinleştiği, bu çelişkiler üzerinden bir dizi politik gelişmenin yaşandığı bir süreçten geçiyoruz. Tırmanın savaş ve saldırganlık, işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan neoliberal sosyal yıkım saldırıları, gençliği kuşatan gericilik, geleceksizlik ve bir takım politik gelişmeler bu dönemin olguları olarak ve giderek yoğunlaşarak döne döne önümüze çıkıyor.

IV. Kongre'nin devrime hazırlık çağrısı, bu topraklardaki olgular ve gelişmeler üzerinden de çok geçmeden kendisini ortaya koydu. Kongre bildirgesi Kasım tarihliydi ve yaklaşık 8 ay sonra gelişen Haziran Direnişi ile partimizin hazırlık çağrısının önemini bir kez daha görmüş olduk.

Şuraya gelmek istiyorum. Tunus'ta, Mısır'da, Türkiye'de, Amerika'da, Yunanistan'da, İspanya'da yaşanan sosyal hareketliliklere içerisinden geçtiğimiz yeni tarihsel dönemin öne çıkardığı olgular üzerinden baktığımızda, tüm bu süreçlerde işçi ve emekçi sınıflara mensup gençlik kitlelerinin özel bir yer tuttuğunu görüyoruz. Bunu Haziran Direnişi'nde de açık bir biçimde gördük. Barikatların başında direnen, günlere yayılan hareketlilik sürecinde soluksuz bir biçimde yer alan bir gençlik kitlesi vardı. Bu kitlenin sınıfsal karakterine baktığımızda da, temelde emekçi sınıfların genç unsurları olduklarını, soluklu ve direngen bir tutumla öne çıktıklarını gördük. Hayatını yitiren gençlere bakıldığında, bu tüm açıklığıyla görülecektir.

Bu olgu, partinin devrime hazırlık çağrısının gençlik cephesine yüklediği sorumluluğu da ortaya koymaktadır. Her alanda ve her açıdan devrime hazırlık dediğimiz yerde, bunun gençlik çalışmasını kesen boyutu yeterince açıktır. Sadece Haziran Direnişi de değil, Haziran Direnişi'ni önceleyen ve sonralayan iki kongre arası dönemin tüm olguları ve gelişmeleri, gençlik kitlelerinin devrime kazanılmasının, politik inisiyatifle mücadele sahnesine çıkmasının yakıcılığını ortaya koymuştur.

Bunun bir yönü toplumsal mücadelelerde gençliğin oynadığı rol, özgün konumu, dinamizmi, enerjisi, mücadele potansiyeli, vb.. Diğeri ise partinin, sınıf ve devrim davasının geleceği açısından gençliğin en direngen, en dinamik, en, mücadeleci, en kararlı kesimini kucaklaması sorumluluğudur.

Aslında IV Kongre'yi takip eden süreçte partinin ortaya koyduğu politik gençlik örgütü politikasıyla bu çağrının somutlandığını biliyoruz. Yeni bir döneme giriliyor, bu

dönem sınıflar mücadelesi, halk isyanları vb. açısından bir yere oturuyor ama bunlarla birlikte bu süreç gençlik kitlelerini dolaysız kesen bir mahiyette ilerliyor. İşte biz Türkiye coğrafyasından böyle bir dönemde öne çıkacak gençlik hareketinin en dinamik, en diri kesimini devrimci bir örgütsel zeminle kucaklamak ekseninde bir politikayla bu hazırlığın somut adımını atmış olduk.

Sunum metninde politik gençlik örgütü politikasına ilişkin vurgular var, ben bazı noktalara değinip geçeceğim. Bu politika bugünün politikası değil tek başına. '70'li yıllardaki deneyimleri de gözeterek 2000 yıllarının ortasından itibaren biz birleşik kitlesel bir devrimci gençlik hareketi ihtiyacını, gençlik hareketinin bileşenlerinin bu politika ekseninde yan yana getirilmesini özel bir kaygıyla döne döne vurguladık. Ama o günün Türkiye'sinde sol hareketin gerçekliği üzerinden bunun imkanlarına çok sahip olamadığımız için, bu süreç hedeflediğimiz sonucu üretemedi. Bunun imkanlarının arttığı dönemlerde dahi solun tablosu ve gençlik içerisindeki verili durumu bu politikanın karşılık bulmasını zora soktu.

Ama bugünün dünyası, bugünün gelişmeleri, bu gelişmelerin gençlik hareketi ve gençlik kitlelerine yansıması, bizim bu adımı kendi başımıza atmamızı, komünistler olarak gençlik cephesindeki gelişmelere yanıt üretmemizi, politik bir inisiyatif göstermemizi zorunlu kıldı ve biz politik gençlik örgütü adımını atmış olduk. Ancak daha başında zorlanmalar yaşadık.

En başta, yeni tarihsel dönem, bu dönemin ortaya çıkardığı olgular ve bizim gençlik hareketine bu cepheden müdahalemiz ekseninde ortaya koyduğumuz politikanın kavranışı sorunuyla yüzyüze kaldık. Bu politikanın taşıyıcıları yani gençlik çalışmasının özneleri adına, bu politikayı yerli yerine oturtma ve gereğince bir davranış çizgisi şekillendirme noktasında yaşanan bir zorlanma oldu bu. Yanı sıra partinin toplamında da bu yönelimi gereğince kavrama noktasında boşluklar olduğunu da ifade etmek gerekiyor. Bu sorun daha ilk adımda önümüze çıktı ve bu politikanın daha güçlü ve etkili bir şekilde hayat bulmasını zora soktu. Birinci nokta bu idi.

İkinci nokta, tam da bununla ilişki içerisinde, bu aynı dönemde, oturmuş bulunan çalışma tarzımızın sorunlarıyla uğraşmak durumunda kaldık. Yeni bir adım atıyorduk ve bu baştan aşağı bir yenilenmeyi gerektiriyordu. Ama bu alandaki zayıflığımız bizi zorlayan bir başka etken oldu. Gençlik cephesinden yeni dönemi kucaklayacak, bunun araçlarını yaratacak, imkanlarını oluşturacak bir adım atarken, bunu eski alışkanlıklarla, eski tarz ve yöntemlerle, eski pratikle örgütlemeye çalışmanın sorunlarıyla karşı karşıya kaldık. Bunun, meselenin kavranmasıyla da dolaysız bağ içerisinde karşımıza çıkan bir sorun olduğunun altını çizmeliyiz.

Üçüncüsü ise güçler planında yaşadığımız sıkıntı oldu. Bu politikanın taşıyıcısı gençlik güçlerinin durumu sürecin ilerletilmesini zora sokan bir başka öznel etkendi.

Tüm bunlar, bu politikanın daha hızlı, etkin, dinamik ve sonuç alıcı bir şekilde örgütlenmesini yavaşlatan bir rol oynadı.

Buna rağmen biz tüm gençlik güçlerimizle sürece yüklendik. Var gücümüzle gençlik birliği eksenli politik gençlik örgütü politikasının ete-kemiğe bürünmesi sürecinin içerisine girmiş olduk. Ama daha önce de vurguladığım gibi, eski tarzla, eski alışkanlıklarla, çalışma tarzında oturmuş bir takım kalıplarla birlikte...

Bu süreci ele alırken, komünist gençlik çalışmasının tablosunu tartışmak önemli bir yerde duruyor. Çünkü bu sürecin öznesi somutta genç komünistler. Komünist gençlik çalışmasını, yani o politikanın taşıyıcısı/öznesi olan çalışmayı iki başlık üzerinden ele alabiliriz. Birincisi, IV. Kongre'nin hemen ardından merkezi bir politik organizasyon olarak merkezi gençlik komitesi, ikincisi ise yerel ayaklar.

(Parti güvenliği bakımından yayınlanamaz bölümler...)

Merkezi gençlik komitesi, mevcut politikanın güçlere kavratılması ve etkin bir politik merkez olarak davranma noktasında

zorlanma yaşadı. Yerellerde ise bu adımın kavranması ve pratik inisiyatifin ortaya konulması planında zayıflıklar yaşandı.

Buna rağmen yeni adımla birlikte genişleyen bir tablo da yaşadık. Bundan üç yıl önce çalışmamız üç kente daralmış durumdaydı. Şu veya bu düzeyde bu kentler üzerinden ilerleyen bir gençlik çalışmamız varken, geride kalan üç yıl içerisinde çalışma taşralara doğru genişledi. Pek çok yerde, tekil ilişkiler ya da bir takım etkilenmeler üzerinden gelişen bağlar da olsa, bir genişleme zemini yakalayabildik.

(Parti güvenliği bakımından yayınlanamaz bölümler...)

Buradan ek tartışmalara geçmek istiyorum. Kongrede belli yönleriyle tartışmamız ve belli açıklıklar sağlamamız gereken başlıklar bunlar.

Bunlardan ilki ve en önemlisi, çalışma tarzı sorunları, daha önce bahsettiğimiz sorunlarla birlikte... Nasıl ki biz devrimci bir işçi hareketi yaratma bakışıyla işçi sınıfına dayalı bir parti olarak öne çıkmak istiyorsak, gençlik alanında da gençliğin mücadele potansiyelini kucaklayan devrimci bir odak olma hedefiyle hareket ediyoruz. Bu konuda bizi zorlayan bir takım sorunlar var ve bunun kritik çözücü halkalarından birisi çalışma tarzı ve bu konudaki yenilenme sorunu. Çünkü biz halihazırdaki kadrolarla, çevremizdeki güçlerle ve birikimle amaca uygun bir kitle çalışmasını henüz örgütleyebilmiş değiliz. Hala önemli ölçüde dünkü araç, yol, yöntem ve yönelimlerle yol almaya çalışıyoruz. Ama dönem değişiyor, süreç değişiyor. Gençlik hareketinin bilançosuna çok girmedik ama eylemli süreçler yaşandı. Toplumsal gelişmelere gençlik kendi cephesinden kendince yanıt üretebiliyor, yeni yöntemler ortaya çıkarabiliyor. Bunları kucaklayıp devrimcileştiremeyen, bunların başına geçip ileriye doğru sürükleyemeyen bir gençlik örgütü sürecin gerisinde kalmaya mahkumdur.

Bu konuda bir yenilenme ihtiyacı var. Aslında yenilenmeden kastettiğim; pratikte hareketle bağ kurmak, nüfuz etmek, içerisinde yer almak... Dinamik bir politik yapılanma, politika eksenli bir konumlanış, ama kitle ilişkilerine dayalı bir çalışma tarzı... Gençlik hareketine yön verecek politikalar belirlemek ama bunları kitle ilişkilerine dayalı bir çalışma tarzıyla hayata geçirmek...

Deneyimler üzerinden bunlar biraz daha açılabilir. Kendi gençlik çalışmamız dönemi üzerinden örnek vermek istiyorum. Biz çalışmayı okullara, gençlik evlerine, bire bir kitle ilişkilerine dayalı örgütlüyor, kullandığımız araçları da bu temelde ele alıyorduk. Dergi çıkaracaksanız, bildiri çıkaracaksanız, başka araçlar kullanacaksanız; bütün bunları kitle ilişkilerine dayalı bir çalışma olarak örgütlemeye çalışıyorduk. Yani o araçların belli bir kitleye taşınması değil, tam tersine o kitle ilişkilerine dayalı, gündelik ilişkilere dayalı, hareketin içinde ve bizzat o süreçlerin bağrında bulunup, araçları da o temelde etkinleştiren bir tarz sözkonusuydu.

Bugün bunu oturtmak önemli bir yerde duruyor. Bu birinci nokta. Bu şundan dolayı önemli. Cihan yoldaş bir soru sormuştu; neden belli yönleriyle tutuk gençler bizi buluyor? Bu bizim çalışmamızın, çalışma tarzımızın ürünü olarak karşımıza çıkıyor. Çünkü bize politikadan, politik çalışmadan dolayı güçler akmıyor. Siz politika yapar, hedefler belirler, yönelimler içerisine girer ve bunu gençliğin o dinamik öne çıkan kesimleriyle buluşturursanız, onlar size akar. Bizde ise, en azından benim gözlediğim kadarıyla, ya sosyal ilişkiler, ya tekil bağlar ya da daha özgün yönler üzerinden gençler saflarımıza geliyor.

Tersinden bir örnek vermek gerekirse, IŞİD büyük ölçüde gençliğe dayanıyor. Ama bu gençler çağdışı gerici bir anlayışın politikalarından etkilenerek onun saflarına akıyor, ölümüne savaşıyor. Kürt hareketi aslında bir gençlik hareketidir. O gençlik de ölümüne bir savaşa bir politika doğrultusunda giriyor. İşçi sınıfı kavradığı kadarıyla, talepleri ve hedefleri formüle edildiğinde ve onu benimsediğinde işgaller gerçekleştirebiliyor. O dinamizm politikayla buluştuğu yerde açığa çıkıyor. Biz bunu başaramadığımız sürece, bize gelen güçler, ya ideolojik etkilenmeyle, ya sosyal bağlarla ya da tekil ilişkilerle geliyor ve biz onlarla hedeflediğimiz tarzda bir politik

çalışma yürütmekte zorlanıyoruz.

Böyle güçlerle hedeflediğiniz politik çalışmanın örgütlenmesi zor ama böyle bir politik yönelim içerisine girmeden de onun güçlerini yaratmak çok zor. Bunu aşamadığımız sürece döne döne bu sorunlarla karşı karşıya kalıyoruz. Kadro gerçeğimiz ona göre biçimleniyor, çalışma tarzımız ona göre biçimleniyor, vb... Çalışma tarzı ile güçler ilişkisi; ben sorunu buradan doğru görüyorum. Kongrede tartışmak üzere burada bırakmak istiyorum.

Ek başka tartışmalar yapmak gerekiyor. Solun tablosunu çok tartıştık. Aslında IV Kongre'den bugüne önemli gelişmeler yaşandı gençlik cephesinde, başta Haziran Direnişi olmak üzere. Gençliğin harekete geçtiği o süreçlerde maalesef reformizm bir inisiyatifle öne çıkabildi, bir takım süreçlerin önüne geçebildi. Hem Haziran sürecini önceleyen hem de Haziran'ın akabinde yaşanan süreçlerde. Son bir yılı dışında bırakırsak, gençlik hareketi içerisinde önemli bir engele dönüştü. Son bir yılda hareketin temposunun düşmesi ve geri çekilmesi, reformist güçlerin de kendi olağan çalışma sınırlarına çekilmesiyle birlikte, bugünkü öne çıkan bir sorun olmaktan çıktı. Ama bu yarın gelişecek bir kitle hareketliliği döneminde önümüze yeniden bir sorun olarak çıkmayacağı anlamına gelmiyor. Son bir yılın verilerine ve merkezi bir takım etkinliklere baktığımızda, öne çıkan reformist güçlerde bir zayıflama görülebiliyor ama bunu hareketin geri çekilmesiyle bağlantılı bir durum olarak değerlendirmekte fayda var. Yarın yeni bir gelişmede reformistler yine karşımıza çıkacak, engel olacak, yer yer hareketi sınırlandıracak güçler olarak yerli yerinde duruyor.

Tabii bunda keskin süreçlerin de payı var. Süreç sertleşiyor, reformist güçlerin ister istemez solukları kesiliyor ve kesilecektir de. Mesela Haziran Direnişi'nde parkı terketmek için ellerinden geleni yaptılar. Hareket öyle bir noktaya geldi ki, artık onları da geride bıraktı. Bunları saklı tutarak söylüyorum ama gelecekte böyle süreçlerde birer engel olarak önümüze çıkacaklardır.

(Parti güvenliği bakımından yayınlanamaz bölümler...)

Son olarak, hareketin gündemlerine dair şunları ifade edebilirim.

Yeni bir tarihsel dönemin içerisindeyiz diyoruz. Bu, bunalımlar ve savaşlar dönemi. Gençlik hareketi açısından da bugünün dünyasında en öne çıkan en temel gündem, sadece Türkiye'de de değil, giderek ürkütücü bir boyut kazanan ve Türkiye'nin etrafında cereyan eden emperyalist savaş ve saldırganlık gündemi olarak önümüzde duruyor. Emperyalist savaş ve saldırganlık sorunu her dönem Türkiye'de ve dünyanın bir dizi ülkesinde gençliği hep ilgilendirmiş, hep gündemde olmuş bir sorun. Bugün de öyle. Her ne kadar bugün çok zayıf bir tablo olsa bile, bu savaş ve saldırganlık karşısında çok güçlü bir çıkış henüz örgütlenememiş olsa bile, gençlik hareketinin, dolayısıyla gençlik çalışmamızın yeni dönemde değişmeyecek temel bir gündemi olarak önümüzde duruyor.

Bu bugünden yarına üç günlük bir gündem de değil. Önceki sunumlardan da hareketle bunu söylüyorum. Döne döne gençliğin anti-emperyalist duyarlılığını örgütlemek, o anti-emperyalist duyarlılığı giderek devrimci bir kanala akıtmak, bunu eylemli bir sürece konu etmek sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Tabii ki işçi sınıfının devrimci bakışaçısı ekseninde...

Bir diğeri gençliği ve toplumu hedef alan saldırılar. Gençlik hareketinin son üç-dört yılda olduğu gibi yeni dönemde de öne çıkan gündemlerinden biri olacak. Faşist baskı ve terör, devletin dizginsiz saldırıları, gençliği hedef alan soruşturma, uzaklaştırma saldırıları vb., gençlik hareketinin temel bir gündemi olmayı sürdürecek.

Bir başka gündem gençliğin dolaysız olarak eğitim alanında yaşadığı sorunlar. Eğitimin ticarileştirilmesi bir boyutu, gericileştirilmesi ise bir diğer boyutu olarak karşımıza çıkıyor.

Önümüzdeki bir yıl, belki de daha uzun bir süreçte bu gündemler döne döne gençliğin önüne çıkacaktır. Bu gündemleri çeşitli yönleriyle, çeşitli araçlarla işlemek sorumluluğuyla ve buradan hareketle güç olmak sorunuyla yüzyüzeyiz.

TKİP V. Kongresi sunumları...

Kamu emekçileri hareketi

Kamu emekçileri hareketi uzun yıllardır giderek derinleşen bir tıkanmayı ve tükenişi yaşıyor. '90'larda ivmesi yükselen ve militan bir mücadele yolunu tutan kamu emekçileri hareketi, yer yer geçici yükselişler yaşasa da, '90'ların ortalarından itibaren gerileme sürecine girdi ve bugün gelinen noktada bu gerilemenin dip noktasını yaşıyor.

Hareketteki gerilemenin sınıf hareketinin gelişiminden bağımsız olmadığı açık. Fakat kamu emekçileri hareketinin sınıf hareketinin bir bileşeni olduğu gözetildiğinde, sınıf hareketinde yaşanan gerilemelerin de kamu emekçileri hareketinden bağımsız olmadığı açıktır. '80'lerin sonları ve '90'ların ilk yılları sınıf mücadelesinde yeni bir yükselişi işaretliyordu. 1980'lerin ikinci yarısında başlayan hareketlenme, kamu işçilerinin toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması sonrasında, 12 Eylül darbesinin ardından işçi sınıfının ilk kitlesel çıkışı olan '89 bahar eylemleri ile yeni bir ivme kazanmıştı.

'90'lı ilk yıllar kitlesel eylemlere sahne oldu. Grev hareketleri geliştiği gibi genel eylem kararları alındı ve kitlesel protestolar gerçekleştirildi. 4 Ocak 1991'de Ankara yürüyüşüne başlayan Zonguldak maden işçilerinin önü Mengen'de kesilmiş ve barikatları aşa aşa Mengen'e kadar gelen işçiler sendika bürokratları eliyle geri döndürülmüştü. Maden yürüyüşüne eş zamanlı olarak 85 bin metal işçisi greve çıkmıştı. Bu dönem metal, lastik vb. bir dizi sektörde kitlesel grevler ve eylemler yaşandı. Türk Metal'in metal grevini satması ve maden işçilerinin GMİS bürokratları tarafından geri döndürülmesi ile sınıf hareketi gerileme dönemine girdi. Zaman zaman kitlesel çıkışlar gerçekleşse de sınıf hareketindeki gerileme devam etti.

Sınıf hareketinin ivme kazandığı ve doruğuna ulaştığı '90'ların ilk yılları kamu emekçileri hareketinin de geliştiği yıllar oldu. İşçi hareketinin geri çekildiği dönemden sonra da gelişmeye devam eden kamu emekçileri hareketi, bir yandan işçi hareketinden etkilenirken, öte taraftan da onu etkileyen bir hareket olarak gelişti. '90'ların işçi hareketine bakıldığında, tüm hareketin dipten gelen bir dalganın ürünü olduğunu, kendiliğinden sınırlar aşılamadığı ölçüde de sendika bürokratlarının ihaneti ile geriletildiğini görürüz.

Bu aynı yıllarda kamu emekçileri hareketi ise genel olarak devrimci unsurların etki ve yöneticiliği altında gelişiyordu. Kamu emekçileri sendika öncesi oluşumlar altında örgütleniyor, giderek fiili olarak sendikalarını kuruyorlardı. Henüz oturmuş bir sendikal bürokrasi yoktu. Dahası harekete yön verenler gerek işçi hareketinin gelişiminden güç alıyor ve gerekse de dönemin devrimci-halkçı akımlarının etkisi altında bulunuyorlardı. Bu nedenle de kamu emekçileri hareketi uzunca bir dönem kitleselliğini ve militanlığını korudu.

Sınıf hareketinin nesnel dinamikleri ne kadar gelişkin olursa olsun ve bu dinamikler çeşitli kitlesel çıkışlara yol açarsa açsın, hareketin taşıyıcısı olacak bir önderlik yaratamadıkça, sendikal bürokrasinin denetimine ve dinamikleri köreltici etkisine o kadar açık olacaktır. Buradan da sınıf hareketindeki gerileme eğilimine girmesinin, tek başına hareketin nesnel dinamikleri üzerinden açıklanamayacağı, bizzat

bu dinamikler üzerinde rol oynayan önderliğin önemli bir etken olduğu sonucu çıkar. '90'lı yılların işçi hareketleri ve kamu emekçileri hareketi bu olguyu pratikte ortaya koymuştur.

Kamu emekçileri hareketinin '90'ların sonlarına kadar militanlığını ve kitleselliğini korumasında dönemin önderliğinin önemli bir etken olduğunu, benzer biçimde hareketin gerilemesinde de önderliğin yaşadığı dönüşümlerin önemli bir yer tuttuğunu belirtmekte fayda var. Önce dernek vb. örgütlenmeler altında toplanan kamu emekçileri, 18 Mayıs 1990'da Eğitim İş'in kurulmasının ardından kitlesel olarak sendikalarını kurmaya başladılar. Bu sendikalar 24 Şubat 1990 tarihinde Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu'nu (KÇSP) oluşturdular. Eşgüdüm Platformu adı altında örgütlenen sendikaların KÇSP'ye katılmalarının ardından KÇSP 9 Temmuz 1994'te bu KÇSKK'ya (Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonlaşma Kurulu) dönüştürüldü. Bu kurumsallaşma dönemi aynı zamanda sendikal bürokrasinin de gelişmeye başladığı bir dönem olarak yaşandı.

Onbinlerce kamu emekçisinin katıldığı 17-18 Haziran 1995 kitlesel Kızılay eylemi, Anayasa'da kamu emekçilerinin örgütlenme hakkının tanınması, fakat grev ve toplu sözleşme hakkının kazanılamaması ile son buldu. Hareketin yaşadığı moral kırılma üzerine eylemden iki gün sonra yapılan iki günlük iş bırakma çağrısı karşılık bulmadı. Aynı yıl 8 Aralık 1995 tarihinde KESK kuruldu. Konfederasyonlaşma süreci sendikal bürokrasinin de geliştiği bir süreç olarak yaşandı. Bu yıllar KESK'in mücadele ve eylem çizgisinin de belirdiği yıllar oldu. Greve dayalı ve sokak eylemlerini bunun üzerinden şekillendiren bir mücadele çizgisi yerine, protestocu ve grevi de buna bağlı hale getiren bir çizgi serpilip gelişiyordu. Kitlesel ve militan merkezi eylemler ise kazanıma odaklı olarak şekillenmiyor, en kritik anlarda hareketin önderliği tarafından bitiriliyordu.

Kamu emekçileri hareketi içerisinde sendikal bürokrasinin geliştiği ve giderek harekette geriletici bir rol oynamaya başladığı dönem aynı zamanda Türkiye sol hareketinin de tasfiyeci rüzgarlara kapıldığı dönemdi. Tasfiyeci dalgaya kapılan ve giderek düzen içi reform partilerine dönüşen dünün devrimci siyasetleri, sendikal cephede de uzlaşmacı-bürokratik bir çizginin yayıcısı oluyorlardı. Sendikaları ise sivil toplum örgütlerine dönüştürüyorlardı.

2000'li yıllarda ise 4688 sayılı yasa ile birlikte bu bürokratik eğilim hızla gelişebileceği bir zemin kazandı. 4688 sayılı yasa sonrasında sendikalar hızla yasaya uyarlandı, dahası yasanın zorunlu görmediği bürokratik yapılar oluşturuldu. Genel kurul süreleri üç yıla çıkarıldı, merkez yöneticiler profesyonel yöneticilere dönüştürüldü. Örgütsel yapı içerisinde işyeri örgütlerinin lafızda dile getirilse de pratikte herhangi bir yeri kalmadı. Harekette yaşanan gerileme ile birlikte hareket içerisinde açığa çıkan işyeri dinamikleri ise kırıldı.

Kamu emekçileri hareketi 2000'li yıllarla birlikte çok yönlü bir saldırıyla yüzyüze kaldı. Özelleştirmeler, kurumların tasfiyesi, "dönüşüm-reform" adı altında kurumların parçalanması, statü-kadro farklılaştırmaları ile emekçiler arasında farklı ücret skalalarının yaratılması, kamu hizmetlerinin paralı hale getirilmesi vb. Hareketteki gerilemeye ve KESK'in fiili-meşru mücadele çizgisinden uzaklaşmasına bağlı olarak gerici kontra sendikalar kamu emekçileri içerisinde güç kazandılar. 2000'li yıllarda zaman zaman kitlesel çıkışlar yaşansa da, bu gerileme durdurulamadığı gibi çoğunlukla uyarı grevleri gibi sonrası getirilmeyen eylemlerle hareketin dinamikleri kırıldı. Son olarak en kitlesel çıkış olarak gerçekleşen 23 Mayıs 2012 grevi tam da bu çizgi nedeniyle harekette ilerletici değil, kırıcı ve geriletici bir rol oynadı. O günden bugüne ise KESK kamu emekçileri nezdindeki itibarını iyice kaybetti, günübirlik çağrıları karşılık bulmadı ve aynı kitleselliği bir daha yakalayamadı.

Kamu emekçileri hareketi '90'ların ortalarından itibaren bir dizi yükselme ve kırılma dönemleri yaşadı. Bu kırılmalarda siyasal atmosferin yanı sıra, temelde KESK'in izlediği çizginin önemli bir rolü oldu. KESK'te sınırlı sayıdaki lokal örnekleri bir

yana bırakırsak, kazanıma odaklı bir çizginin olmadığını söyleyebiliriz. En kitlesel grevler, kitlesel ve militan eylemler dahi çoğunlukla "protesto" niteliğinin ötesine geçmemekte, en uygun koşullarda dahi uyarı grevlerinin arkası getirilmemektedir. Bunun sonuçları ise kamu emekçilerinin giderek KESK'ten uzaklaşması, güvensizleşmesi, öncü kesimlerinde ise yorulrna ve bezginlik olmaktadır. Gelinen noktada KESK'in çağrılarına, KESK yönetimlerini tutan grupların tabanı dahi karşılık vermemektedir.

Bugün kamu emekçileri hareketinin ana gövdesini üç işkolu oluşturmaktadır. Eğitim, sağlık ve büro işkolları. Kamu emekçileri hareketinin kalbini ise İstanbul, Ankara, İzmir gibi metropoller oluşturmaktadır. KESK'in ve bağlı sendikaların gerek bu işkollarına dönük ve gerekse de metropollere dönük hiçbir özel planı bulunmamaktadır. Dahası merkezi mekanizmalar içerisinde dahi metropollerin temsiline dönük bir yapılanma bulunmamaktadır. Örneğin BES Merkez Temsilciler Kurulu'nda İstanbul, İzmir ve Ankara (6'sı şube yöneticisi) toplam 19 kişi ile temsil edilmektedir. Oysa bu şubeler üye sayısının yarısını tutmaktadırlar. MTK bileşenlerinin toplam sayısı ise 114 civarındadır. Örgütsel mekanizmalar içerisinde dahi metropollere özel bir önem vermeyenler, politikalarını da belirlerken hareketin kalbi niteliğindeki bu iller üzerinden şekillendirmemektedirler. Bu, sınıf mücadelesi kavramından uzaklığın en basit göstergelerinden biridir.

KESK'in bu üç işkolundaki sendikaları ise önemli kırılmalar yaşadı. KESK'in en büyük sendikası Eğitim Sen toplusözleşme dönemlerinde dahi hiçbir tutum geliştirmezken, SES ise özellikle Kamu Hastane Birlikleri'nin oluşturulmasından sonra neredeyse mücadelenin dışına düştü. BES ise sendikanın ana gövdesini oluşturan Maliye'de, yapılanma süreçlerinin önüne geçemedi ve bu önemli bir kırılmaya neden oldu. Zaman zaman tabanda gelişen öfke patlamaları ise protestocu eylemler içerisinde eritildi.

Örneğin büro işkolunda çeşitli kurumlarda fazla mesai ücretlerini kaldıran, "eşit işe eşit ücret kararnamesi" olarak anılmasına rağmen ücret adaletsizliğini derinleştiren 666 sayılı Kanun Hükmünde Kararname'ye karşı önemli bir öfke açığa çıkmıştı. Kitlelerin sokaklara yöneldiği böylesi bir dönemde BES, hareketin doruğa çıktığı döneme değil, geri çekildiği (ki bu geri çekilmenin sebebi de BES'in bu tutumudur) bir dönemde, bir ay sonrasına grev kararı alarak fiilen itfaiyecilik yapmış oldu.

Kamu emekçileri hareketi son dönemlerde en büyük kırılmayı 23 Mayıs 2012 grevinde yaşadı. Uzun bir aradan sonra tabanda gelişen birleşik bir öfke patlamasının ürünü olan bu greve KESK sırtını dönerek Kamu Hakem Kurulu'na katılmayı tercih etti. Oysa kamu emekçileri grevi sürdürmeye açıktılar. Göremedikleri şey bu mücadeleyi göğüsleyecek bir önderlik oldu. Bu grevden sonra ise sendikalara duyulan güvensizlik iyice derinleşti. Dahası sonrakı dönemde KESK, izlediği çizgi ile bu güvensizliği daha da derinleştirdi.

Grupların durumu üzerine

* Bugün KESK içerisinde ağırlıklı olarak yer tutan gruplardan en dinamiği DEMEP'dir (Demokratik Emek Platformu). Bu grubun şubelerde, illerde düzenli toplantıları olmaktadır. Ne var ki bu dinamizm tümüyle Kürt hareketinin dinamik tablosuyla ilgilidir. Sendikal politikalar üretmek, sınıf mücadelesine yön vermek vb. bu grubun gündeminde fazla yer tutmamaktadır. Özellikle "barış" süreci nedeniyle bu grubun KESK'i çoğunlukla bu gündeme sıkıştırdığı, KESK'i kamu emekçilerinin talep ve özlemleri konusunda "hareketsiz" bırakarak AKP ile sürdürülen görüşmelerdeki gelişmelere bağlı olarak üstü kapalı bir "uzlaşma" tutumuna girdiğini söyleyebiliriz. DEMEP KESK'i bir sınıf mücadelesi merkezi olarak değil, bir toplumsal muhalefet ve siyaset kanalı olarak görmekte, pratikte de bunu aşamamaktadır. Toplumsal etkisi sayesinde bu grup yeni güçlerle beslenebilmektedir. Yeni işe başlayan memurlar arasından yeni güçler edinebilmekte, genç unsurlara yaslanabilmektedir.

* DSD ise ikinci büyük grubu

oluşturmaktadır. Son Merkez Genel Kurulları'nda bu grup (BES hariç) aday çıkarmadı ve yönetimlere girmedi. DSD'nin örgütsel varlığı giderek zayıflamakta, düzensiz ve uzun aralıklarla yayın çıkarabilmektedir. Çeşitli düzeyde toplantılar yapsalar da, birçok sendika şubesinde DSD'nin yönetimlerde olsalar bile örgütsel bir çalışması ve varlığı zayıflamıştır. İşleyen birimlerin sayısı giderek azalmaktadır. Kimi şubelerde "forum" biçimli çalışmalar yapmış olsalar da, DSD olarak yürüttükleri çalışmalar sınırlıdır. Kadroları büyük bir apolitikleşme yaşıyor. Yönetimlerde olmalarına rağmen sıradan memur hayatı yaşayan çok sayıda unsuru vardır. Birleşik Haziran Hareketi oluşumu ile birlikte Birleşik Emek Hareketi adı altında çeşitli kesimleri etrafında toparlamaya çalışmış olsa da bunda başarılı olamadı. HDP üzerinden şekillenen siyasal atmosferin basıncı altında ezilmektedir. Sendika ve konfederasyon genel merkezlerinde merkez yönetimlerine girmemelerinin gerisinde ise DEMEP ile girdikleri koltuk yarışı bulunuyor. DSD DEMEP'in KESK içerisindeki etkisini zayıflatmak istiyor, sendikaların ve KESK'in başkanlıklarını DEMEP'e vermek istemiyor. DSD tabanı ise birbirinden farklı eğilimler taşıyor. İçerisinde "devrimci-demokrat" eğilimler olduğu kadar "ulusalcı" eğilimler de bulunuyor. DSD bugün büyük oranda muhalefette olmasına rağmen dinamik bir iç yaşamı bulunmuyor. Kendisinden bölünenlerin (Demokratik Emek Meclisi) KESK ve Eğitim Sen başkanlığını ellerinde tuttukları dönemde, daha etkin bir muhalefet görünümü çiziyorlardı. Daha sık yayın çıkartıyorlar, yoğun bir KESK eleştiriciliği yapıyorlardı. Bugün ise KESK eleştiriciliğine devam etmekle birlikte, yayın faaliyetleri sürdürülemez duruma gelmiş, uzun aralıklarla yayın çıkarabilmektedirler. ÖDP'nin giderek siyasal yaşamda etkisizleşmesi ve BHH çıkışının da "can simidi" olamaması, DSD'nin giderek iç dinamiklerinin zayıflamasına yol açtı.

* Emek Hareketi'nin (EH) neredeyse hiçbir bağımsız çalışması bulunmuyor. HDP'ye yaslanarak merkez yönetimlerde yer tutan EH, kamu emekçilerinin talepleri üzerinden ve işyeri temelli bir çalışmaya daha açık görünmekle birlikte, çoğunlukla "konfederasyonların ortak davranması" gibi bir geri söylemi öne çıkarmaktadırlar. Alana dönük ne bir yayını ne de bir özelleşmiş çalışması var. Günlük gazeteden yazılıp çizilenlerin ötesinde söz söylemek gibi bir durumları da yok. KESK ve sendikaların genel merkezlerinde DEMEP'in gücüne yaslanarak yönetimlerde yer tutmuş bulunuyorlar. (...)

* Kamu Emekçileri Cephesi (KEC) ise uzun yıllardır ilkesiz ittifaklarla merkez yönetimlere geliyordu. Genelde merkez genel kurullarında DSD ile birlikte davranıyorlar. Fakat DEMEP ile siyasal alanda karşı karşıya gelmeleri nedeniyle, DEMEP KEC'in yönetimlerde bulunmasını istemiyor ve kırmızı çizgisi olarak bunu sunuyor. KEC, tuttuğu şubelerde sekter bir tutumun taşıyıcısı durumunda. Kendilerini güçlü hissettikleri yerlerde hiçbir gruba yönetimlere girme şansı tanımıyor ya da bunu kendilerinin merkez yönetimlere alınması şartına bağlıyorlar. Kitle mücadelesine dayalı bir algıları ve yönelimleri yok. Kamu Emekçileri Meclisi adı altında bir çalışmaları var ve bu isimle yayın çıkarmaya başladılar. Temmuz ayında bu yayının üçüncü sayısı çıktı.

* Şu veya bu biçimde merkez yönetimlere girseler de diğer grupların görünür bir etkinliği bulunmuyor. Halkevleri çizgisindeki Devrimci Kamu Çalışanları (DKÇ) diğer gruplar içerisinde daha etkin görüneni. Fakat alana özelleşmiş istikrarlı bir çalışmaları bulunmuyor, genel olarak genel kurullarda ortaya çıkıyorlar denebilir. ESP çizgisindeki Kamu Emekçileri Birliği ise genel kuruldaki çıkışları sonrasında pek varlık göstermedi. KP'nin de etraflarında unsurlar olmasına rağmen kamu emekçilerine dönük özelleşmiş bir çalışması bulunmuyor.

Hakim grupların hakim anlayışı: Protestoculuk ve bürokrasi

Bugün toplu iş sözleşmesinde ortaya çıkan tablo, KESK'e hakim anlayışların sürdürdükleri yanlış politikaları doğrudan ortaya koymaktadır. Bu politikalardan ilki protestoculuktur. Bu politikayı kısaca mevcut gelişmelerin protesto

edilmesi ve protestonun amaç haline getirilmesi olarak özetleyebiliriz. Farklı grupların çatışma ve ittifak alanı haline gelen KESK, uzun süre bu grupların birbirlerine cevap üretmek amacıyla ortaya koydukları protesto eylemlerine sahne olmuştur. Burada amaç, kamu emekçilerine yönelik saldırılara uzun soluklu kararlı ve belirli bir programa dayanan, taban dinamizmini harekete geçirmeye dönük politikalar üretmek değil, tekil saldırılara rastlantısal ve günü birlik protesto eylemleriyle cevap üretmektir. Bunlar çoğu zaman yönetime gelen grup ve grupların muhalefetteki grup ve grupları boşa çıkartmak, iç muhalefeti susturmak amacıyla ürettikleri eylemlerdir Bu da bu eylemlerin gittikçe daralmasına ve en sonunda yorgun düşmüş bir avuç politik kadronun kendi başına kalmasına yol açmıştır.

Bu politikalardan ikincisi bürokratik anlayıştır. Sendikaya hakim olan anlayışların tamamı bürokratik sendikacılığa karşı olduklarını, sendikal demokrasiyi temel aldıklarını belirtmektedirler Bununla birlikte bu grupların sendika içindeki varoluşları bu bürokrasi ile sıkı bir ilişki içindedir. İşyeri temsilcilikleri, meclisler, komisyonlar vb. organların ele geçirilmesi herşeyden önce bu gruplara politik bir avantaj sağlamaktadır. Bu anlayışın ilk sonucu hiyerarşik bir yapının yerleşmesidir. Bu hiyerarşik yapı içinde sendikanın omurgasını oluşturan taban en alta, merkezi yönetimler ise en üste yerleştirilmiştir. Bu da tabanın merkeze tabii olması anlamına gelmektedir. Bu anlayış bir kez yerleşti mi, yönetimleri ele geçirmek tek amaç haline gelmektedir.

Sonuç sendika organlarında herhangi bir ifade olanağı bulamayan tabanın sendikaya yabancılaşması ve nihayetinde kopması, sendikaların dar grup çıkarlarının, çatışmalarının, ittifak ve ayrışmalarının arenasına dönüşmesi, fiziksel olarak tabandan kopan sendikanın ideolojik olarak da sınıf çıkarlarından uzaklaşmasıdır.

(Parti güvenliği bakımından yayınlanamaz bölümler...)

Kamu emekçi hareketinde...

(Baştarafı s.19'da)

duyarsızlığı ile birleşmesi, emekçiler nezdinde KESK'i bir sendika olmaktan çıkartıyor bir siyasi birlik olarak görünmesine yol açıyor. KESK'in kamu emekçilerinin taleplerine karşı tümüyle duyarsız olduğu söylenemez. Ancak olduğu kadarıyla gösterdiği duyarlılık "propagandif" tutumların ötesine geçmiyor ve hak alıcı bir tutumu tariflemiyor. Bugün örneğin KPDK toplantılarında fikir beyan etmekten öte bir tutum almayan, iş güvencesinin kaldırılmasına ve kamu hizmetlerinin tasfiyesine karşı söz söyleyen ama bu sözünü emekçiler içerisinde örgütlemeye yönelmeyen bir KESK gerçekliği var. Emekçilerin gündelik çıkarları ile bağı kopmuş bir siyasal duyarlılık ise, ilerici bir durumu temsil etse bile sınıfsal bir tutumu tariflemiyor. Savaş, baskı ve devlet terörü, emekçilerin gündelik çıkarları ile buluşturulmayan bir bakış açısı ile ele alınıyor. Hemen her konu üzerinde söz söyleyen ama bunu emekçiler içerisinde çalışma konusu etmeyen, yalnızca günübirlik çağrılarla yetinen bir KESK ve sendikalar gerçekliği var. Örneğin işten atmalar çok ciddi bir saldırı olmasına ve dokunulmazlıkların kaldırılması sonrasında bunun kitleselleşmesi olasılığı güçlü olmasına karşın, bugün hala bir tane direniş çadırı kurulmuş değil. Her şey birkaç basın açıklaması sonrasında düzenin yargısına bırakılıyor.

Tüm bu tablo öncülerde de önemli bir özgüven sorunu yaratıyor. Emekçilerin ana gövdesi bir yana şu veya bu siyasal yapı içerisinde kendisini tarifleyen kadrolar dahi mücadeleden uzaklaşmış, pasifize olmuş durumda. Devlet terörünün artışı da bunda etkili oluyor.

(...)

(Mayıs 2016 tarihli örgüt raporundan...)

Kamu emekçi hareketinde tıkanma

Kamu emekçileri hareketi uzun dönemdir bir tıkanıklık yaşıyor. Son yıllarda en kitlesel çıkışı 23 Mayıs 2012 grevinde yaşadı. Anayasa değişikliği nedeniyle toplu görüşmeler değişiklik sonrasına bırakılmış, ilk kez görüşmeler okulların açık olduğu bir döneme denk gelmişti. Görüşmelerde dayatılan sefalet zammına önemli bir tepki açığa çıkmış ve KESK grev kararı almak zorunda kalmıştı. Öyle ki KESK'in grev kararı sonrasında tabanda gelişen öfkeyi gören Kamu-Sen miting kararlarını iptal ederek greve katılma kararı alırken, Memur-Sen'e bağlı kimi sendikalar ise Memur-Sen'in grev kararı olmamasına rağmen grevden bir gün önce üyelerine mesaj çekerek greve katılacaklarını bildirmişlerdi. KESK fiilen yeniden hareketin öncüsü durumuna yükselmiş, kamu emekçilerinin beklentilerine yanıt verebilecek bir konum kazanmıştı.

Fakat KESK bürokratları grevin hemen ardından emekçilerin beklentilerine sırt dönerek Kamu Sen ile birlikte Memur-Sen'e "hakem kuruluna katılmama" çağrısı yaptı. Ama yaptığı çağrıya kendisi de uymayarak Memur-Sen'in peşi sıra hakem kuruluna katıldı. Böylece kamu emekçilerinin milyonları bulan kitlesellikteki grevi hakem kuruluna bağlanmış oldu. KESK, tabandaki öfke ve beklentinin yaygınlığına rağmen greve sırt dönerek, kamu emekçileriyle buluşma olanaklarını da heba etmiş oldu. Bu dönem aynı zamanda kamu emekçileri içerisinde gittikçe kök salan gerici sendikaların etkisini kırmak için bulunmaz bir tarihsel fırsattı.

23 Mayıs grevi sonrasında kamu emekçilerinin güveni sarsıldı ve KESK bir kez daha böyle bir tarihsel fırsatı yakalayamadı. Sonraki yıllarda yapılan grev çağrıları yeterli karşılık bulmadı emekçiler nezdinde. Haziran Direnişi döneminde ise kamu emekçilerinin öncü-duyarlı kesimleri direnişte yerlerini alsalar da bu örgütlü bir biçim kazanamadı. Direniş başlamadan önce KESK grev kararı almış, direnişin başlaması ile bunu iki güne çıkarmıştı. Haziran Direnişi'nin etkisi ve yaygınlığı sayesinde, grevler nispeten karşılık buldu. Sonraki yıllarda ise toplu sözleşmeler döneminde dahi etkili bir tutum geliştirilemedi. Her dönem programsız, amaçsız ve kamu emekçilerinin taleplerinden uzak bir sendikal çizgi izlendi. Hak alıcı bir çizgiden uzak olunması, emekçilerin kazanılmış haklarına dönük saldırıların dahi güçlü bir çalışmaya konu edilmeden günübirlik protestolarla karşılanması kamu emekçilerinin örgütlülüğünü zayıflatan ve güvenini sarsan bir rol oynadı. Bu atmosfer içerisinde siyasal atmosferi de arkasına alan AKP'nin arka bahçesi gerici Memur-Sen hızla gücünü katladı. En nihayetinde Memur-Sen ve Kamu-Sen'in gerici-ırkçı çizgisi emekçileri kuşatma altına aldı.

Denebilir ki kamu emekçilerinin gerici-kontra sendikalara yönelmelerinin gerisinde siyasal atmosferden doğan etkiler bir yana KESK'e hakim reformist çizginin önemli bir payı var. Kamu emekçileri sınıfsal bir mücadeleden uzaklaştıkça gericiliğin etkisi o kadar yaygınlık kazanmaktadır. Kamu emekçilerinin uzun yıllardır KESK'e duydukları güvensizlik gerici sendikaların etkisine girmelerinde önemli bir rol oynuyor.

Kamu emekçilerinin sendikal düzlemde örgütsüzleşmesi ve mücadeleye güvensizleşmeleri, aynı zamanda onları mezhepsel-etnik-siyasal ayrımlar üzerinden kutuplaşmalarına da zemin hazırlıyor. KESK'in toplumsal sorunlara karşı gösterdiği duyarlılığın kamu emekçilerinin temel talepleri karşısındaki

(Devamı s.18'de)

Sınıf eksenli siyasal güç olma hedefi ve merkezi yayınlar

D. B. Keskin

Sınıf eksenli siyasal güç olma partinin yeni dönemdeki temel hedefidir. Partinin V. Kongresi bunu açıkça ortaya koymuş, bu çerçeveden "Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!" şiarını yükseltmiştir. Bu şiar, partinin herhangi bir alandaki sorununa yaklaşımında da ana eksendir.

*"İdeolojik eğitim ve donanıma ilişkin sorunlar, örgütsel ve kadrosal sorunlar, devrimci iç yaşama ilişkin sorunlar, illegalite ve buna bağlı olarak örgütsel güvenlik sorunları, elbette çalışma tarzı sorunları vb., tüm bu sorunlar son yıllarda parti gündeminde özel bir yer tuttu. Fakat gelinen yerde bütün bunlar, artık sınıf eksenli çalışmada katedeceğimiz mesafeye bağlı olarak ele alınıp anlamlandırılacak ve sağlıklı bir biçimde çözülebilecek sorunlardır." (**TKİP V. Kongresi Açılış Konuşması,** Aralık 2015)*

Partinin IV. Kongresi'nde ise her alanda darlığı aşmaya çubuk bükülmüş ve çalışma tarzı sorununa özel olarak vurgu yapılmıştır. Açılış Konuşması'nda politik önderliğe dayalı çalışma tarzının oturtulması sorununa ilişkin şunlar söylenmektedir:

*"Politik önderliğe dayalı çalışma tarzının başarıyla uygulanabilmesi bundan da [yayın faaliyetindeki zaafiyet] önemli bir sorundur ve başarısı için başarılı bir yayın faaliyeti olmazsa olmaz koşuldur. Bunu anlayamazsak eğer, partinin gelişimini sekteye uğratan en temel sorunlardan birinden bihaber olduğumuzu ortaya koymuş oluruz. Anlıyor da gerekleri konusunda sorumluluk göstermiyorsak eğer, partiye karşı sorumsuzluk içindeyiz demektir." (**IV. Kongre Açılış Konuşması,** Kasım 2012)*

Partinin yayın faaliyeti ve politik önderliğe dayalı çalışma tarzının başarıyla uygulanabilmesi sınıf eksenli siyasal güç olma hedefiyle de dolaysız olarak bağlantılıdır. Bugün gelinen noktada da bütün bu sorunlar V. Kongre'nin ortaya koyduğu eksen üzerinden aşılmak durumundadır. Bu, sınıf eksenli siyasal güç olmaya dönük çalışma tarzının uygulanabilmesi olarak formüle edilebilir. Buna göre, sınıf eksenli siyasal güç olma, çalışma tarzının uygulanmasında esas eksen olmalı, yayın faaliyeti de bu eksene odaklanmalıdır.

Peki "diğer alanlardaki sorunlarımız ne olacak" diye sorulabilir. Kuşkusuz yukarıda işaret edilen diğer alanlarda belli bir mesafe katedilse de hala belli eksikliklerle karşı karşıyayız. Bu durumda, bu sorun alanlarında hedefler belirlemek ve bu hedefleri de sınıf eksenli siyasal bir güç olma hedefi ile bağı içersinde gündemimize almak durumundayız. Bunu şu şekilde soru haline de getirebiliriz: Hedefimiz sınıf eksenli siyasal güç olmak ise, bunun için politik önderliğe dayalı çalışma tarzının başarıyla uygulanması ve yayın faaliyetindeki zaafların aşılması noktalarında hangi hedefleri önümüze koymalıyız?

Temel taktiksel hedefe uygun olarak farklı alanlarda hedefler belirlemenin önemi

Başarılı bir yayın faaliyetinin, politik önderliğe dayalı çalışma tarzının oturtulması açısından "olmazsa olmaz" bir koşul olması, bu sorunun önemi kadar pratikte öncelikli olarak görülmesi gerektiği anlamına da gelir

Gündelik siyasal çalışmada yayınların işlevine uygun bir yere sahip olması yolunda hedefler belirlemek öncelikli bir yerde durmaktadır. Bu açıdan da esasta partinin merkezi yayınlarını güçlendirmek önceliklidir.

Gündelik siyasal çalışma, hele de sınıf çatışmalarının keskinleştiği, siyasal gericiliğin ağırlaştığı içinde bulunduğumuz dönemlerde zorlayıcı ve dağıtıcı bir biçime dönüşebilmektedir. Bir takım zorlukların çabucak üstesinden gelmek ihtiyacı ve bunun bir parçası olarak kolaya kaçma eğilimi kendini gösterebilmekte, bu da daha karmaşık sorunların yolunu düzlemektedir.

Örneğin basit bir örgütsel güvenlik zaafiyeti siyasal faaliyetin gerilemesine yol açabilir. Benzer bir durum yayınlar açısından da geçerlidir. Bu alanda bırakacağımız boşluk daha ağır sorunlarla yüzyüze gelmemize sebep olabilir. Ya da ideolojik eğitim alanındaki zaaflarımız bizi başka bir yöne savurabilir. Dolayısıyla, zaaflarımızı sınıf eksenli siyasal güç olmak hedefi doğrultusunda sürekli ele almak ve üzerine gitmek durumundayız. Bu, zaaflarımızı yıpratıcı bir şekilde sürekli dile getirmek değil, esas ekseninize uygun hedefler belirleyerek onları aşmaya çalışmak anlamına gelmektedir.

Partinin merkezi yayınlarının güçlendirilmesi çerçevesinde PYO'nun günlük çıkarılması tam da böyle bir hedeftir. Bu hedefi başarıyla yerine getirmek sınıf eksenli siyasal güç olmak yolunda belli bir eşiğin atlanması anlamına gelecektir. Elbette bunun için yayının niteliğinin güçlendirilmesi, yayına katkıların genişlemesi, içeriğinde gündelik ve toplumsal sorunların çeşitli yönleriyle işlenmesi, yayının kapsamının genişletilerek düzenli dağıtımının örgütlenmesi vb. koşulların yerine getirilmesi gerekmektedir. Kısacası, bütün bu alanlarda hedefler belirlemek ve günlük yayın hedefine uygun yol almak gerekmektedir.

"Sınıfın nabzını tutmak" için merkezi yayınlar öncelikli olmalı

Partinin merkezi yayınlarına ilişkin hedefinin esasının sınıf eksenli siyasal bir güç olmak olduğunu vurguladık. Bu açıdan esas sorun alanlarından birisi -daha çok PYO üzerinden tartışılan, fakat belli açılardan MYO'yu da kesen- "sınıfın nabzını tutmak" sorunudur. Vurgulamak gerekir ki, bu sorun MYO'yu da kesmektedir. Çünkü MYO salt içe dönük bir yayın değildir, aksine sınıfın özellikle öncülerinin devrimci eğitimi açısından temel bir yerde durmalıdır.

PYO'yu ve yine MYO'yu kesen bu tartışma, bir yanıyla da nicelik sorunudur. Saflarımızdaki işçilerin sayısının artması bu sorunda belli bir mesafe katetmenin önünü açacaktır.

Sorunun esasında ise, nitelik eksikliği ve doğru bir kavrayışla sorunun çözümüne odaklanmamak yatmaktadır. Peki bu ne anlama geliyor? "Sınıfın nabzını tutamamak" konusunda genellikle hemfikir olunmaktadır. Bu açıdan yayınlara katkı sunmak gerektiği konusunda yeterince bilinç açıklığı bulunmaktadır. Fakat pratikte sorumluluklara yaklaşımdaki alışkanlıklar, tam da pratik faaliyete yönelik bakıştaki yanlış kavrayışın etkisiyle bu soruna yol açmaktadır. Yani sorunun pratikte çözümüne bakışta boşluk doğmaktadır.

Bu alışkanlıkların başında sınıfla daha kolay iletişim kurulabilen esnek araçlara, son dönemde de özellikle sosyal medyaya, partinin merkezi yayınlarını ikinci planda tutacak derecede ağırlık verme bulunmaktadır. Bu alışkanlık esasta yukarıda bahsettiğimiz kolaya kaçma eğiliminden gelmektedir. Türkiye'deki nesnel koşulların ağırlığıyla da birlikte güncel ihtiyaçları bir an önce karşılama zorunluluğu, pratiğe yönelik doğru kavrayıştan yoksun olunduğu ölçüde bu eğilimi güçlendirmektedir. Sınıfın daha geniş kesimine seslenmek için bu esnek araçlar "işlevsel" görüldüğü oranda, buna öncelik verme eğilimi doğabilmektedir.

Sosyal medya ve esnek araçların önemine birçok kez vurgu yapıldı. Şunu bir kez daha hatırlatmakta fayda var: Bu araçların esasta amacı, daha esnek örgütlülükleri, çalışma gruplarını, bülten çevrelerini oluşturmak, işçi ve emekçilerin politik mücadeleyle ve örgütlenmeyle tanışmasını sağlamaktır. Bu araçları -biraz da uçlaştırarak- partinin

merkezi yayınlarıymış gibi kullanmak, onların geniş kesimleri kapsama, harekete geçirme ve örgütlenmeye adım atmasını sağlama özelliklerinin boşa düşmesine ve darlaşmasına sebep olacaktır. Bu da esas işlevini yitirmesi demektir.

Partinin merkezi yayınları ise politik ve ideolojik önderliğin esas araçlarıdır. Dolayısıyla en başta Merkez Komitesi üyeleri olmak üzere tüm parti kadrolarının ve kolektif açıdan da tüm parti organlarının öncelikli sorumluluk alanıdır. Bu alanda boşluk bırakılması, bu boşluğun daha önemli sorunlara yol açması anlamına gelecektir.

IV Kongre'de yukarıda alıntılanan bölüm şöyle devam etmektedir: *"Yeni dönemde parti yayınlarını güçlendirmek için gösterilecek çaba, başta MK üyeleri olmak üzere şu veya bu kadronun gerçekte ne olduğunun en önemli göstergelerinden biri olacaktır. Kongre sonrası dönemde tüm partiyi ve onun her bir kadrosunu bu açıdan gerçek bir sınav beklemektedir. Bu sınavdan başarıyla geçmek, gerçek partili kadrolar olduğumuzun en dolaysız göstergelerinden biri olacaktır."*

Sonuç olarak, partinin merkezi yayınları önceliklidir, bunların işlevine uygun bir içeriğe kavuşturulması öncelikli hedef olmalıdır. Başta Merkez Komitesi olmak üzere tüm kadrolar ve organlar bu yönde daha somut hedefler belirleyerek adım atmak zorundadır. Partinin yayın faaliyeti ve güncel görevler üzerinde çokça durulduğu yerde, bugün bunları daha güncel ve somut hedeflere dönüştürmek temel bir sorumluluktur.

Öte yandan esnek yayınlar, yerel bültenler, sosyal medya, vb. ise kitle çalışmasının araçları olarak bugün daha fazla önem kazanmakta, buna dönük de adımlar atmak bir ihtiyaç olarak kendisini dayatmaktadır. Fakat bu adımlar merkezi yayınları güçlendirmeye dönük olmalı, yani öncelikli hedeflere bağlanarak atılmalı, esas olanın merkezi yayınların güçlendirilmesi olduğu gerçeği unutulmamalıdır.

Artan saldırılar ve...

(Baştarafı s.25'de)

kendisine karşı mücadeleye kazanmanın da bir basamağı ve olanağıdır bizim için."("Parti Programında Emeğin Korunması Sorunu", Kızıl Bayrak, Sayı:2000/10, 11 Mart 2000)

Emeğin korunması mücadelesi yıllardır sınıf çalışmamızda önemli bir yer tutuyor. V. Kongre ile birlikte daha özel bir tarzda vurgulanan devrimci bir sınıf hareketi yaratma, bu çerçevede sınıfa siyasal sınıf bilinci kazandırma hedefine tabi bir biçimde bu mücadelenin daha etkili bir biçimde yürütülebilmesi gerekiyor.

Saldırılar daha da yoğunlaşacak

Yıllardır işçi sınıfını fiziki, zihinsel, moral yıkıma ve yozlaşmaya sürükleyen, emek sömürüsünü derinleştiren politikalar izlenirken, gelinen yerde çalışma yaşamında tam bir kölelik düzeni kurulmak istenmektedir. 2000'li yıllardan bu yana dünya ölçeğinde esnek çalışmanın temel öğesi olarak daha sistemli bir biçimde uygulanmaya başlanan taşeron sistemi artık tüm çalışma yaşamına hakim kılınmaya çalışılmaktadır. UİS (Ulusal İstihdam Stratejisi) kapsamında esnek çalışma, işçilerin alınıp satılabildiği bir düzeye doğru uzanmaktadır. İşçi sınıfını daha fazla fiziksel ve zihinsel yozlaşmaya itecek bu saldırılar örgütlenmesini de zorlaştırmaktadır.

"Emeğin korunması"na ilişkin talepler üzerinden bir mücadeleyi örgütlerken, beraberinde sınıfsal gerçekleri, sömürü ilişkilerini, toplumsal eşitsizlikleri, kısacası ücretli kölelik düzeni gerçeğini sistemli ve etkili bir şekilde işleyebilmeliyiz. "İşçi sınıfını burjuva egemenlik ilişkilerine karşı, kapitalist sistemin kendisine karşı mücadeleye kazanmak" ancak sınıfın bilincini geliştirmeyi hedefleyen bir gündelik devrimci siyasal çalışmayla mümkündür.

Sınıf çalışmasında parti yayınlarının önemi

Devrimci sınıf çalışması "propaganda-ajitasyon, örgütlenme, eylem" bütünlüğünde gelişir. Her alanın özgünlükleri olsa da pek çok noktada kesişir. Bütünlük diyalektiktir; her alan hem kendine özgüdür hem de toplamın ayrılmaz bir parçasıdır. Yine de bu bütünde propaganda-ajitasyonunun belli bir dönem için hareket noktası olduğunu söylemek mümkündür.

Siyasal çalışmada değişik araçlar kullanılır. Her birinin işlevi farklı olsa da amaç ortaktır. Bu toplamda partinin temel yayınlarının benzersiz bir misyonu vardır. Bu misyon, kolektif parti yayınlarının ajitasyon-propaganda alanındaki etkin rolünün yanısıra, kolektif örgütleyici ve eylemde yol gösterici olmalarında ifadesini bulur.

Farklı yayınların işlevi birbirine karıştırılmamalı

Devrimci siyasal çalışmada pek çok araç kullanılır. Mücadelenin gelişim düzeyine bağlı olarak farklı yayınlar aynı çalışma alanında kullanılabilir. Devrimci sınıf partilerinin kitleselleştiği dönemlerde onlarca gazete, dergi, bülten gibi süreli yayınların kullanıldığını biliyoruz. Sınıf devrimcileri de birçok alanda yerel bülten ya da yerel gazete yayınlıyorlar. Bunlara son yıllarda kullanımı yaygınlaşan sosyal medya da eklendi.

Yerel popüler yayınlarla birlikte sosyal medyanın sunduğu olanaklar elbette etkin ve yaratıcı bir şekilde değerlendirilmelidir. Bununla birlikte bu araçlar partinin temel yayınlarının işlevini yerine getiremez. Bu yeterince açık olduğu halde, bazı alanlarda yerel yayınlar yaygın şekilde kullanılırken, parti yayınları ikinci plana düşebilmektedir. Oysa parti yayınlarının etkin şekilde kullanılmadığı devrimci bir çalışmanın başarılı sonuçlar üretmesi mümkün değildir. Bir kez daha vurgulamalıyız ki, hiçbir araç parti yayınlarının yerini tutamaz. O halde her araç işlevine uygun değerlendirilmeli, yerel yayınlar parti yayınlarını sınıfa taşıyan köprü işlevi görebilmelidir.

Parti faaliyeti/yayınları meşrudur

Sınıf hareketinin zayıf olduğu dönemlerde parti yayınlarını işçilere benimsetmenin belli zorlukları var. Hem dinsel gericiliğin hem ırkçı şovenizmin işçi sınıfı saflarında etkili olması bu zorluğu pekiştiriyor. Sınıfın verili koşullardaki bu nesnel geri tablosu, parti yayınlarının kullanılmasında bazı tereddütler yaratıyor. Bu durum kimi zaman parti yayınlarının kullanımının ertelenmesine yol açıyor. Ve yayınların uzun süre faaliyetin günlük planlamasının dışında kalması giderek bir tarza dönüşebiliyor. Bunlara bir de bazı gerici basınçların eklenmesi, parti yayınlarının işçiler karşısında savunulmasının öneminin gözden kaçırılmasına yol açabiliyor.

Sorunun bu noktaya varması, faaliyetin temel bir araçtan yoksun kalması anlamına geliyor. Bu eksiklik özellikle ilerici-öncü işçilerin parti çizgisine kazanılmasını zorlaştırıyor.

Genel anlamda sınıf çalışmasında, özel planda ise hareketli süreçlere müdahalede verili koşulların hesaba katılması kaçınılmazdır. Ancak bu nesnellik, ne sınıfa taşıyacağımız devrimci şiarlardan ne de parti faaliyetini ve yayınlarını sahiplenmekten geri durmayı gerektirir. Parti faaliyeti gücünü burjuva yasallığından değil siyasi ve ahlaki

meşruluğunda alır. Dolayısıyla parti faaliyeti ve yayınları legal de olsa illegal de olsa meşrudur. Bu olgunun özellikle sınıfın öncü kesimlerine kavratılması büyük bir önem taşır. Bunu başarabilmenin temel koşullarından biri parti yayınlarını ve faaliyetini işçiler karşısında tok bir şekilde savunmaktır.

Hareketi politikleştirmede parti yayınları

İşçi sınıfını eyleme sürükleyen sorunlar genelde ekonomiktir. Ekonomik talebin politik yönü ilk adımda işçiler nezdinde belirsizdir. Talepler, şiarlar, söylemler bunu yansıtır.

Kimi zaman işçiler politika ile araya mesafe koyma eğilimine girebiliyorlar. Patronların, sendika bürokratlarının, bazen de polisin basıncı, hem işçilerdeki geri eğilimleri güçlendirmeyi hem sınıf devrimcilerinden uzak durmalarını sağlamayı amaçlıyor.

Bu koşullarda sınıfın ekonomik-demokratik taleplerini sonuna kadar desteklerken, hareketin geri kalıpları kırıp sıçraması için yolaçıcı olmak gerekiyor. Dolayısıyla müdahalemiz özünde hareketi politikleştirmeyi hedefliyor. Politikleştirme devrimci temelde olmalı, işçileri güncel talepleri için olduğu kadar sermaye egemenliğine karşı mücadeleye kazanmayı da içermelidir.

Bu ileri hedeflere doğru ilerlemek, diğer bir ifadeyle proletaryanın öncülerini sosyalizm davasına kazanmak ancak parti çizgisinin, dönemsel taktik politikasının sınıfın bu kesimlerine kavratılması ve pratik deneyimlerin teorik-politik bilinçle pekiştirilmesiyle mümkündür. Söz konusu hedeflerin gerçekleştirilebilmesi için parti yayınlarının misyonuna uygun bir şekilde kullanılması zorunludur. Diğer araçların yanısıra parti yayınlarının etkin ve yaygın kullanımı olmadan hareketi politikleştirmede mesafe alınamaz.

Öncüleri devrimcileştirmede parti yayınları

Devrimci sınıf çalışmasında yaşanan zorlanma alanlarından biri, harcanan yoğun emeğe ve pek çok direnişin örgütlenmesine rağmen sınıfın öncülerini parti saflarına kazanma başarısının sınırlı kalmasıdır. Bu zorlanmanın farklı nedenleri olsa da, parti yayınlarının etkin kullanımındaki yetersizlik de önemli bir rol oynamaktadır

Kadrolaşmak politikleştirmektir. Parti yayınları ise tek olmasa da politikleştirmenin temel araçlarından biridir. Bu araçları etkin bir şekilde kullanmadan sınıfın öncülerini kadrolaştırmada mesafe almak çok zor olacak, somut kazanımlar yaratma alanındaki kısırlık aşılamayacaktır.

Oysa devrimci bir sınıf hareketi geliştirmek için gerçekleştirdiğimiz müdahalelerde ilerici-öncü kesimleri şahsında sınıfı devrim ve sosyalizm davasına kazanmak temel bir hedeftir. Partinin maddi-toplumsal zeminine sağlam bir şekilde yerleşmesi de bu hedefe doğru yol almakla mümkündür. Bu hedefle aramızdaki açının daraltılması, giderek kapatılması için ise parti yayınlarının öncü işçi kuşağıyla buluşturulması kritik önemdedir.

Parti yayınları etkin ve yaygın kullanılmalı

Verili koşullarda ekonomizmin, reformizmin, parlamentarizmin yaygınlığı dikkate alındığında sınıfa parti yayınlarıyla seslenmenin, öncü işçileri partinin devrimci sınıf çizgisine kazanmanın önemi daha kolay anlaşılır. Öncüleri şahsında sınıfın sosyalizm davası uğruna mücadeleye kazanılması her zamankinden daha büyük bir önem taşıyor ve parti yayınları bu alanda önemli bir rol oynayacaktır.

Elbette yayınlar "sihirli" araçlar değildir. Siyasal çalışma bir bütündür. Vurgulamak istediğimiz, bu bütünlük içinde parti yayınlarının çok özel bir öneminin olduğu, bu araçların etkin kullanılmadığı bir çalışmadan beklenen verimin sağlanamayacağıdır. O halde parti birikiminin/çizgisinin kolektif taşıyıcıları olan yayınları etkin ve yaygın bir şekilde kullanmalı, partiyi sınıfla buluşturan köprü rolü oynamaları için gereken hassasiyeti göstermeliyiz.

Artan saldırılar ve emeğin korunması mücadelesi

İşçi sınıfının yaşam ve çalışma koşulları her geçen gün daha da ağırlaşıyor. Kapitalizmin derinleşen krizinin faturası sistematik olarak işçi sınıfına yüklendiği için, burjuvazi krizini yönetmeyi başarabiliyor.

Krize rağmen artı-değer sömürüsünü daha da artırmak peşinde olan sermaye sınıfı dünya ölçeğinde işçi sınıfına pervasızca saldırmakta, kazanılmış tüm hakları bir bir gaspetmeye çalışmaktadır. Türkiye'de de işgücü maliyetini azaltmak için 2000'li yılların başından itibaren taşeron çalışma yaygınlaştırılmış, böylelikle üretim parçalanmış, güvencesiz ve esnek çalışma temel çalışma biçimi haline getirilmiştir. Bugün gündeme getirilen kiralık işçilik, ÖSP (özel sözleşmeli personel) adımları ile birlikte kölelik düzeni daha da tahkim edilmektedir.

Bu saldırıların sonuçları işçi sınıfını büyük bir yıkımla karşı karşıya bırakmıştır. Düşük ücretler, uzun çalışma saatleri, yoksulluk, işsizlik, boğazına kadar borç ve yozlaşma işçi sınıfının yaşamını kuşatmış bulunmaktadır.

Bu tablo karşısında sınıf saflarında mücadele dinamikleri de dışa vurmaya başlamıştır. Özellikle iktisadi sorunlar üzerinden şekillenen talepler ekseninde mücadele eğilimi güçlenmektedir. Geçtiğimiz yıl metal sektöründeki temel fabrikalar başta olmak üzere bir dizi fabrikayı içine alan metal fırtına, sendikal bürokrasiye karşı tepki ile birlikte ücret talebi ekseninde gerçekleşmiştir. Bugün bir dizi lokal işçi eylemi ve direnişi de ücret ve sosyal hak talepleriyle patlak vermektedir.

Bıçağın kemiğe dayandığı bu tabloda sınıfın daha geniş kesimlerini mücadeleye sevkedebilmek, biriken tepkileri örgütleyebilmek, işçi sınıfını siyasallaştırarak devrimci bir sınıf hareketi geliştirmek temel göreviyle karşı karşıyayız.

Emeğin korunması mücadelesinin önemi

"Kapitalizm işçi sınıfı için yalnızca acımasız bir baskı rejimi değil, yanısıra yoğun bir iktisadi sömürü ve manevi yıkım düzenidir. Emeğin korunması; sömürüyü sınırlama, işçinin çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme anlamına gelmektedir. Amaç; işçi sınıfını fiziksel ve zihinsel çürümeden ve yozlaşmadan korumak, yanısıra, bu mücadele içinde devrimci sınıf bilincine kavuşmasını kolaylaştırmak ve iktidar uğruna verdiği mücadelede güç biriktirmesini sağlamaktır." (TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri/ TKİP.org)

Günümüz Türkiye'sinde ağır çalışma ve yaşam koşulları işçi sınıfını çok yönlü olarak yıpratmaktadır. Fiziksel tahribatın yanısıra zihinsel ve moral olarak da çökertmekte, toplum ölçüsünde yaşanan yozlaşma ve çürümeden işçi sınıfı da payını almaktadır. Marksizmin kurucularından Engels, 1845 yılında kaleme aldığı "İngiltere'de emekçi sınıfların durumu" adlı eserinde, İngiliz işçi sınıfının kölece çalışma koşullarını ele alır. Bunun sonucu olarak yaşanan manevi-moral yozlaşmaya, alkol kullanımı ve cinsel aşırılıklara dikkat çeker. Dayatılan ağır çalışma koşullarından dolayı burjuvazinin işçi sınıfına sadece bu iki eğlenceyi bıraktığını söyler ve "sadece hayvanlara çekici gelecek koşullar içine itildiklerinde insanlar için ayaklanmaktan ya da tam bir hayvanlığın içine gömülmekten başka ne kalıyor?" diye sorar.

Aradan 150 yılı aşkın süre geçmesine ve bir dizi ilerlemeye rağmen Engels'in ifade ettikleri özünde bugün de geçerliliğini koruyor. Geriye yine iki seçenek kalıyor. Ya sosyalizm ya barbarlık!

Bugün devrimci sınıf hareketi yaratma hedefi çerçevesinde, işçi sınıfının iktisadi mücadelesinin yükseltilmesi, kazanımlarını artırılması, böylece fiziki ve moral yozlaşmadan korunması büyük bir önem taşımaktadır. *"... işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme doğrultusunda sağladığımız her başarı, aynı zamanda işçi sınıfını burjuva egemenlik ilişkilerine karşı, kapitalist sistemin*

(Devamı s.22'de)

Kadın işçi çalışmasında ajitasyon ve propagandanın önemi

"Proleter kadınların büyük kitlesini proletaryanın kurtuluş mücadelesine katmak; sosyalizm fikrinin zaferinin, sosyalist toplumun önkoşullarından biridir."
Clara Zetkin

Kadın işçi ve emekçileri politik olarak bilinçlendirme ve örgütleme çalışmalarımızın henüz istenilen düzeyde olmadığı ortadadır. Kuşkusuz bu konuda çalışma alanlarında anlamlı müdahaleler yapılmakta, buna rağmen pek çok zorlanma yaşanabilmektedir.

Bunun nedenleri üzerinde döne döne durmakta fayda vardır. İşin en önemli yanı "kadın sorununa" doğru politik temelde yaklaşma meselesidir. Bir diğer önemli yanı ise, bu doğru politika üzerinden kadın işçi ve emekçilere yönelik ajitasyon-propaganda çalışmalarının niteliği ve yeterliliği ile ilgilidir.

İşçi ve emekçi kadınlar sermaye düzenin çok yönlü kuşatması altındadır. Kadın kitleleri toplumun en eğitimsiz, politikadan ve toplumsal yaşamdan dışlanmış, geri kesimlerini oluşturmaktadır. Düzenin her türden gerici propagandasına açıktır. Emekçi kadın kitlelerini aydınlatma/ bilinçlendirme ve örgütleme çalışmalarının önünde pek çok engel bulunmaktadır. Zaten işçi-emekçi kadın çalışmasının daha özel bir yoğunlaşmayı gerektirmesinin gerisinde de bu vardır. Kadınların çifte prangalardan kurtulabilmesi, bilinçli mücadeleye çekilmesi için özel propaganda ve ajitasyon yöntemleri bir ihtiyaçtır.

Burjuvazinin her türlü kitle iletişim aracıyla yaydığı gerici propagandadan kadınların kurtarılması için bizim de propaganda ve

ajitasyonumuzu yaratıcı, sistemli ve sürekli hale getirmemiz gerekmektedir. Bu açıdan kullanılan araçlar oldukça önemli bir yerde durmaktadır.

Yazılı propagandanın önemi

Propaganda-ajitasyon çalışmasında pek çok araç kullanılabilir. Bu araçlardan biri yayınlardır. Bildiriler, broşürler, gazete, bültenler, kitaplar en çok kullandığımız araçlarıdır.

Basının önemine ilişkin Komünist

Enternasyonal'in IV. Kongresi'nde "Kadınlar Arasında Komünist Çalışma" üzerine yapılan 24. Oturumda şu vurgu yapılmaktadır: *"Basın, örgütlenmemiş geniş kitleleri toparlamak ve onları komünist anlamda etkilemek için en önemli araçlardan biridir."*

Basının bu "toparlayıcı" rolü kadınların örgütlenmesinde önemli bir yerde durmaktadır.

Bu açıdan devrim sonrası Sovyetler Birliği deneyimi de oldukça zengindir. Sovyetler Birliği'nde kadınlara yönelik propaganda ve ajitasyonda sadece günlük basın ve dergiler kullanılmıyor, yanı sıra "kadın kitapları" önemli bir yer tutuyordu. Sadece 1930 yılında, özel olarak kadınların ilgi alanına yönelen, her biri 3 milyon 200 değişik kitap basılmıştı. Gazete ve dergilerde ise işçi-emekçi kadınların deneyimlerine, yazılarına, röportajlara ve okur mektuplarına yer veriliyordu.

Uygun dilde siyasal ajitasyon

Yazılı basın yoluyla yürütülen ajitasyon ve propagandanın hedef kitlesinin işçi-emekçi kadınlar olduğunu, çok yönlü engellerle kuşatıldıklarını gözeterek meseleye yaklaşmalıyız. Kullanılan dilin anlaşılır olması, onların gündemlerine uygun ancak düzen karşıtı siyasal ajitasyona bağlanan bir içerikte olmasına dikkat etmek gerekmektedir. Kadınların bunları okuyabilmesi için özel çaba sarf etmemiz gerektiğini de unutmamalıyız.

İşyeri dışında kadınlara yüklenen ev işleri ve çocuk bakımı gibi etkenler onların sosyal yaşamla bağ kurma imkanlarını ellerinden almaktadır. Bu nedenle kadınlara yönelik yazılı ya da sözlü ajitasyon ve propagandamızı evde ya da işyerinde bir şekilde gündemlerine sokmayı başarmamız, bu konuda daha yaratıcı ve sabırlı olmamız gerekir. Özlü ve sade bir anlatımla, iyi hazırlanmış görsellerle ve olayın özüne işaret ederek kadınlara seslenmeliyiz.

Ajitasyon ve propagandayı sistemli, planlı ve günceli kaçırmadan yapabilmek gerekmektedir. Her şeyi bir seferde veremeyeceğimizi unutmamalıyız. Yerinde bir vurgu, düşünce uyandıran bir soru daha etkili olabilecektir. Sabırla, sistemli bir şekilde göstereceğimiz çabalar muhakkak ki karşılık bulacaktır.

Öte yandan kadın işçi ve emekçileri harekete geçirmeyi başarabilmek, inisiyatiflerini geliştirmek, özgüven sağlayabilmek çok önemlidir. Bu sistem koşullarında kadınların kendilerine olan güvenleri sürekli baskılanmaktadır. Çeşitli eylemsel aktiviteler içinde bunu aşmasını, güven kazanmasını sağlamak gerekmektedir. Bu açıdan kimse hiçbir zaman "hazır" olmayacaktır. Pratik içinde gelişecek ve güçlenecektir. Bu bir çalışma için mahallesinde, işyerinde imza toplamaktan yayınlarımıza yazı yazmaya, bir tiyatroda yer almaya ya da bir eyleme, devrimci faaliyete katılmaya ya da lojistik bir destek istemeye kadar değişebilecek genişlikte olabilir. Herkesin bu dava için yapabileceği bir şeyler vardır. Yeter ki o enerjiyi açığa çıkarmasını bilelim. Ayrıca davanın ihtiyaçlarından gelen bir meşrutiyetle istemeyi de başarabilmek gerekir.

Altı çizilmesi gereken bir diğer nokta, bu çalışmalar esnasında daha ileriden kazanılabilecek öncü nitelikteki kadın emekçilerle ilgilenme meselesidir. Bu potansiyele sahip olanlara daha özel bir emek harcamak, eğitim çalışmaları vb. ile gelişimleri ile yakından ilgilenmek ayrıca gereklidir.

Son olarak vurgulamak gerekir ki, *"Hareketin içine çekilmemiş kadın kitleleri, kayıtsız koşulsuz, sermayenin bir dayanağını ve karşı devrimci propagandanın bir nesnesini oluştururlar."* (1921, Komünist Enternasyonal, 3. Kongre)

Bu nedenle işçi ve emekçi kadını yegane kurtuluşu olan sosyalizm davasına kazanmak için daha sistemli ve yöntemli bir çalışmaya kilitlenmeliyiz.

Çok yönlü kriz ve devrimci çıkış yolu

"Kriz bölgeleriyle çevrili günümüz Türkiye'si kendi de kriz içinde bir ülkedir. Çok boyutlu bu bütünsel kriz toplumsal yaşamın hemen tüm alanlarını ve uluslararası ilişkileri birarada kapsamaktadır. Halen resmi dış politika genel bir çöküntü içindedir. Kararsız bir dengede ifadesini bulan rejim krizi şu sıra geri plana düşmüş görünse de gerçekte onu yaratan tüm sorunlar yerli yerinde durmaktadır. Türkiye değil bir 'hukuk devleti', kanun devleti bile olmaktan çıkmıştır. Kendi yasa ve kurallarını bile hiçe sayan bir keyfi yönetim işbaşındadır ve yarattığı faşist polis rejimiyle toplumu, özellikle de toplumsal muhalefeti, ölçüsüzce terörize etmektedir. Toplumu dikey olarak kesen dinsel gericilik-laiklik gerilimi, yanısıra dinci iktidar döneminde daha da ağırlaşan Alevi sorunu, siyasal krize ideolojik-kültürel boyutlar kazandırmaktadır. Ve nihayet, yıllardır 'çözüm süreci' aldatmacasıyla denetim altında tutuluyor gibi görünen Kürt sorunu bugün bir kez daha bütün ağırlığıyla ve çok yönlü ağır faturasıyla toplumun gündemindedir." *(TKİP V. Kongresi Bildirisi, Aralık 2015)*

***

AKP'nin yaratmakta olduğu siyasal düzen, evrimi içinde burjuva cumhuriyetinin bugün vardığı yerdir. Bundan dolayıdır ki, AKP'ye karşı mücadeleyi cumhuriyeti savunmak mücadelesi olarak ele almak, tükendiği ve dolayısıyla aşılmayı beklediği bir aşamada onu yeniden diriltmeye çalışmak, gerici bir ütopyadır. Çürüme süreci içinde tükenen burjuva cumhuriyetinin gerçek alternatifi sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetidir. Olduğu kadarıyla burjuva cumhuriyetinin kuruluşu sürecinden gelen kazanımları yaşatmanın ve geleceğe taşımanın da bundan başka bir yolu yoktur."

"Tükenen bir cumhuriyetten sözümona bir 'demokratik cumhuriyet' çıkarmak peşinde koşmak da aynı ölçüde hayalci ve dolayısıyla gerici bir ütopya ile oyalanmaktır. Bu beklenti dünya olaylarının genel seyrine, girmiş bulunduğumuz tarihsel dönemin genel eğilimlerine, bunun bulunduğumuz bölgeye yansımalarına da aykırıdır. Kendi geçmişinden gelen ilerici değerlerden bile kopan, toplum yaşamının tüm alanlarını ortaçağ artığı bir ideoloji ve kültüre göre yeniden şekillendirmeye çalışan, iç politikada polis rejimini kurumlaştıran ve dış politikada militarizmi ve saldırganlığı bir politika haline getiren bugünkü cumhuriyet, demokratikleşmeyi değil fakat yıkılmayı, yerini sosyalist bir cumhuriyete bırakmak üzere köklü bir biçimde aşılmayı beklemektedir."

"Bugünün Türkiye'sinde mevcut gerici dengeleri altüst edebilecek biricik toplumsal güç işçi sınıfıdır. Gericilik atmosferini dağıtmak, kent ve kır yoksullarının hoşnutsuzluğunu düzen karşıtı bir mecraya taşımak, böylece devrimci süreci ilerletmek, devrim davasını büyütmek ancak bu sınıfa dayanmakla olanaklıdır. Kürt sorununu bugünkü kısır döngüden kurtarmak, ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesini devrimi büyütmenin bir olanağına çevirmek de ancak işçi sınıfı hareketinin devrimcileşmesiyle, toplumda etkin bir güç olarak öne çıkmasıyla olanaklıdır. Bu kuşkusuz kolay değildir; ama başka bir yol, başka bir çıkış, başka bir çözüm yoktur. 'Ulusal cumhuriyet' ya da 'demokratik cumhuriyet' projeleri, toplumsal temelden yoksun, devrimin potansiyellerini düzenin çatlakları içinde eritmekten başka bir sonuç vermeyecek olan gerici ütopyalardır." *(TKİP IV. Kongresi Bildirisi, Kasım 2012)*